

การพัฒนากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ
เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้
ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

กรรณิการ์ กันทะวงศ์

มหาวิทยาลัยนเรศวร

การศึกษาค้นคว้าอิสระเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

พฤษภาคม 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

อาจารย์ที่ปรึกษาและหัวหน้าภาควิชาการศึกษา ได้พิจารณาการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การพัฒนากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง" เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยนเรศวร

(ดร.วิเชียร อังรังไสตถิสกุล)

อาจารย์ที่ปรึกษา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิรินภา กิจเกื้อกุล)

หัวหน้าภาควิชาการศึกษา

กรกฎาคม 2560

มหาวิทยาลัยนเรศวร

ประกาศคุณูปการ

การวิจัยฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วย ความกรุณาอย่างยิ่งจากบุคคลหลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดร.วิเชียร ถำรังโสตติสกุล อาจารย์ที่ปรึกษา และคณะกรรมการทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำ ปรึกษา ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนการวิจัยเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพิชญา โคทวิ อาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ นางสาวทิพวรรณ ลาวเมือง ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 และ นางศรียรรณ หมวกชา ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านแม่ตาวใหม่ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบ แก้ไข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จนทำให้การวิจัยในครั้งนี้สมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณ นางกรรณิการ์ แสนนรินทร์ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านค้างภิบาล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 และชอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลและตอบแบบสอบถาม

คุณค่าและประโยชน์จากการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้ค้นคว้าขออุทิศแต่ฝีมือพระคุณทุกท่าน

กรรณิการ์ กันทะวงศ์

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
ผู้ศึกษาค้นคว้า	กรรณิการ์ กันทะวงศ์
ที่ปรึกษา	ดร.วิเชียร ธำรงโสทธิสกุล
ประเภทสารนิพนธ์	การค้นคว้าอิสระ, กศ.ม. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยนครสวรรค์, 2559
คำสำคัญ	กิจกรรมสอนซ่อมเสริม การเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ การอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีวิธีการดำเนินการวิจัยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา มี 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด จำนวน 5 กิจกรรม และแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมจากนั้นนำไปทดลองกับ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และแบบ ประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

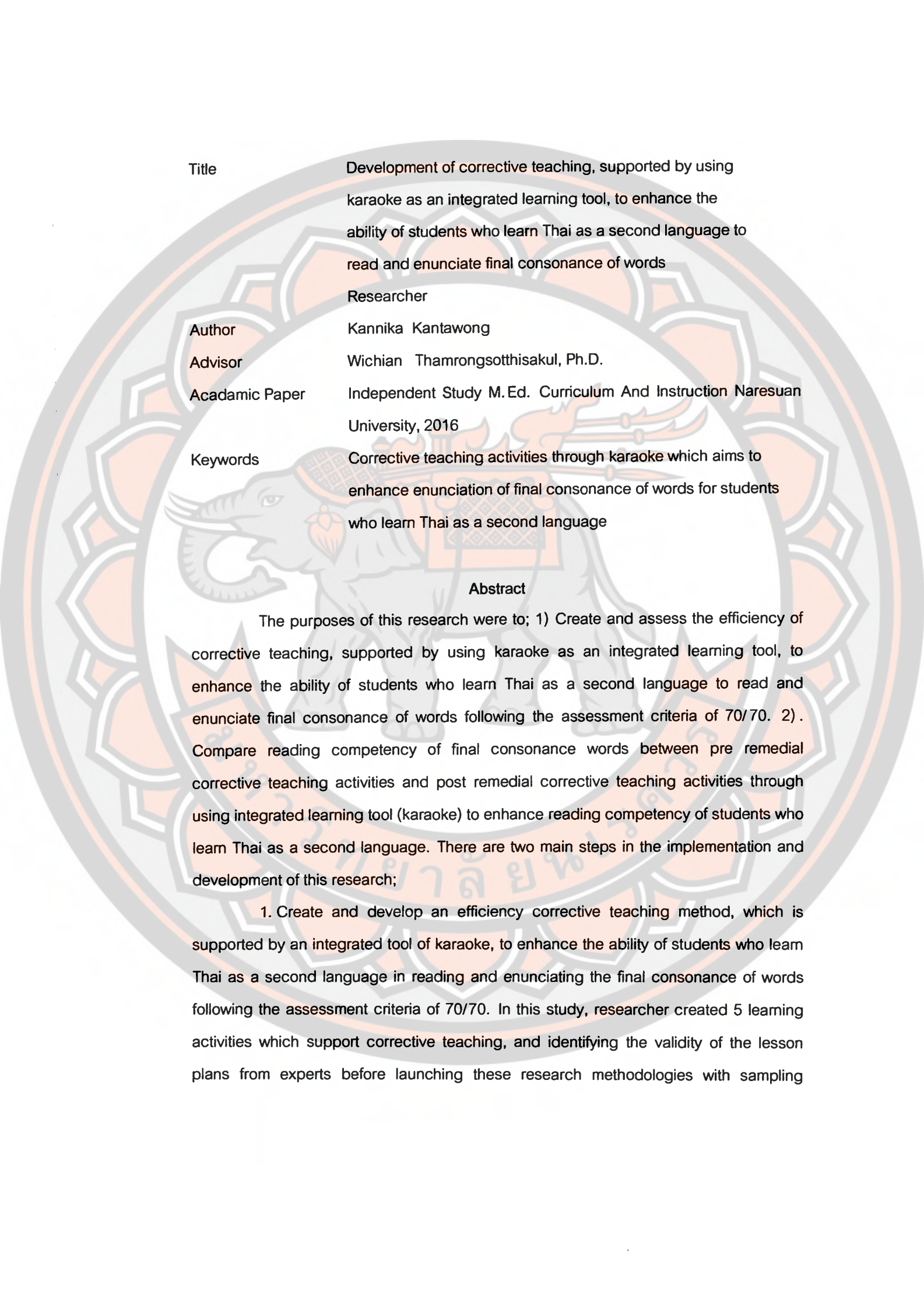
ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน และวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพโดยใช้สูตร E1/E2

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนบ้านค่างภิบาล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาดาก เขต 2 จำนวน 15 คน ซึ่งได้โดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) แบบแผนที่ใช้ในการศึกษา

ผลการวิจัย พบว่า

1. กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น ภาษาที่สอง จำนวน 5 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมที่ 1 ไร้หัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้า หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกร้อง ฝึก อ่าน พร้อมเพรียง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ผลการทดลองใช้พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.79/77.74 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70

2. ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น ภาษาที่สอง หลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้ คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Title	Development of corrective teaching, supported by using karaoke as an integrated learning tool, to enhance the ability of students who learn Thai as a second language to read and enunciate final consonance of words
Researcher	Kannika Kantawong
Author	Kannika Kantawong
Advisor	Wichian Thamrongsotthisakul, Ph.D.
Academic Paper	Independent Study M.Ed. Curriculum And Instruction Naresuan University, 2016
Keywords	Corrective teaching activities through karaoke which aims to enhance enunciation of final consonance of words for students who learn Thai as a second language

Abstract

The purposes of this research were to; 1) Create and assess the efficiency of corrective teaching, supported by using karaoke as an integrated learning tool, to enhance the ability of students who learn Thai as a second language to read and enunciate final consonance of words following the assessment criteria of 70/70. 2) . Compare reading competency of final consonance words between pre remedial corrective teaching activities and post remedial corrective teaching activities through using integrated learning tool (karaoke) to enhance reading competency of students who learn Thai as a second language. There are two main steps in the implementation and development of this research;

1. Create and develop an efficiency corrective teaching method, which is supported by an integrated tool of karaoke, to enhance the ability of students who learn Thai as a second language in reading and enunciating the final consonance of words following the assessment criteria of 70/70. In this study, researcher created 5 learning activities which support corrective teaching, and identifying the validity of the lesson plans from experts before launching these research methodologies with sampling

population, and using an activity evaluation form to evaluate the holistic learning activities. Statistics used in data analysis were means comparison, standard deviation and efficiency analysis with E_1 / E_2 formula.

2. Compare pre-test and post-test scores of reading competency of students who learn Thai as a second language in reading and enunciating the final consonance of words in corrective teaching activities of sampling group which were selected in a purposive sampling method of fifteen (15) second grade students enrolled in the semester of February 2016, Ban Kangphiban School, Education Service Area Office (Tak 2). Research methodologies for this study include the One-Group Pretest- Posttest Design and reading final consonance words competency test. Wilcoxon Matched Pairs Signed was the statistics used in data analysis of this research.

The findings reveal that;

1)The five corrective teaching activities through karaoke which aims to enhance reading competency of students who learn Thai as a second language in reading and enunciating final consonance of words were;

1.1 warm –up with songs

1.2 finding words

1.3 identifying spelling clauses

1.4 switching roles to read the cards

1.5 drilling and practicing through singing reading activities smoothly and appropriately. The efficiency of this study is equal to 78.97/77.74, approximating 70/70 criterion.

2) The post-test scores of reading competency of students who learn Thai as a second language in reading and enunciating the final consonance of words showed that there was .01 of statistic difference after using the corrective teaching activities through karaoke.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	1
บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา.....	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย.....	10
กิจกรรมสอนซ่อมเสริม.....	14
แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้.....	22
การเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะ.....	27
ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด.....	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	37
3	40
วิธีดำเนินการวิจัย.....	40
ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตาม แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริม ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียน นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.....	40

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ก่อนและหลังเรียนกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการ เรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษา ที่สอง.....	47
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
ตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตาม แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริม ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียน ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.....	53
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ก่อนและหลังเรียนกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อ การเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น ภาษาที่สอง.....	63
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	61
สรุปผลการวิจัย.....	63
อภิปรายผล.....	64
ข้อเสนอแนะ.....	66

สารบัญ (ต่อ)

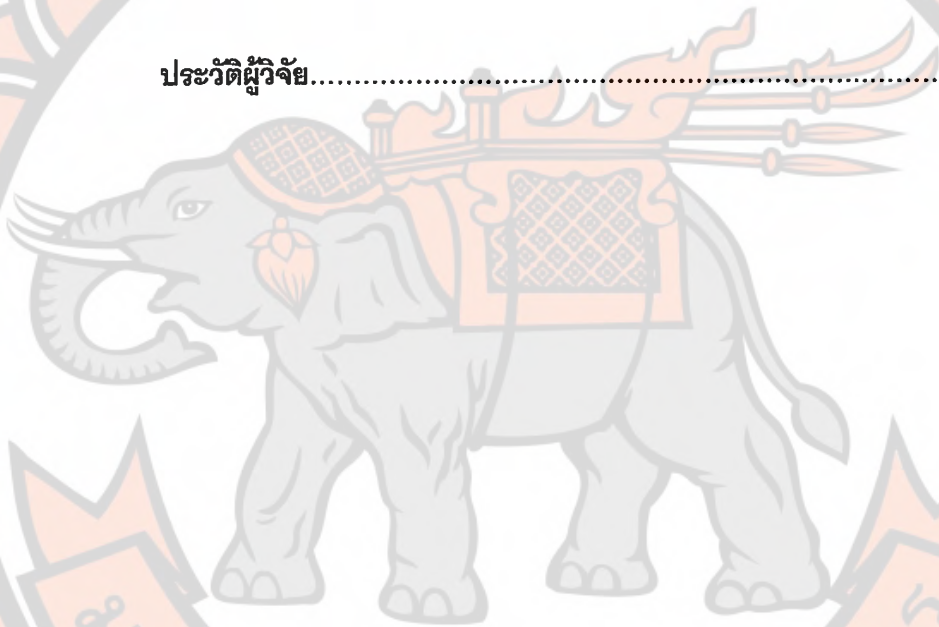
บทที่

หน้า

บรรณานุกรม..... 67

ภาคผนวก..... 70

ประวัติผู้วิจัย..... 101

มหาวิทยาลัยนเรศวร

สารบัญตาราง

ตาราง

หน้า

1	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	13
2	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความเหมาะสมของกิจกรรมสอน ซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในภาพรวม 5 กิจกรรม โดย ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน.....	55
3	แสดงผลการทดลองใช้ของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการ เรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน ออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จากผู้เชี่ยวชาญ โดยรวม	57
4	แสดงการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการ เรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน ออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70 กับนักเรียน 9 คน	58
5	แสดงการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการ เรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน ออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70 กับนักเรียน 30 คน	59
6	แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดก่อน และหลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการ เรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน ออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง	60

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
7 แสดงระดับความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง	70
8 แสดงผลคะแนนพิจารณาความสอดคล้องและความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง	83
9 แสดงค่าความยากง่าย (P)ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง	85
10 แสดงค่าอำนาจจำแนก (B)ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง	87
11 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70 กับนักเรียน 9 คน	92
12 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70 กับนักเรียน 30 คน	93
13 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนักเรียน 30 คน	95

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

การอ่านเป็นทักษะในการเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ และเป็นกิจกรรมที่สำคัญต่อมนุษย์ เพราะคนเราต้องอาศัยการอ่านเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร และแสวงหาความรู้ ยิ่งอ่านมากยิ่งเพิ่มพูน ความเจริญงอกงามในด้านสติปัญญา อารมณ์และความคิด ทำให้มีจินตนาการ มีความคิด สร้างสรรค์ และก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน ทั้งยังช่วยให้เราสามารถติดตามความเป็นไปในสังคม ตลอดจนจนนำความรู้จากเรื่องที่เราอ่านมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ประเทศไทยใช้ภาษาไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและสร้างความเข้าใจอันดีของคนในชาติ ความเป็นอยู่ในสังคม แนวความคิด ค่านิยม วิชาความรู้และขนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดกันมา

การสอนอ่านจัดเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในระดับชั้นประถมศึกษา ในหลักสูตร ภาษาไทย มีจุดประสงค์คือ ในขั้นต้นๆ จะเน้นเรื่องการอ่านออกเสียงเป็นคำ วลี ประโยคหรือ ข้อความสั้นๆ โดยเปล่งเสียงให้ชัดเจนและเข้าใจความหมายสิ่งที่อ่านด้วย นักเรียนในชั้นที่สูงขึ้น จะเน้นการอ่านเร็วจับใจความและวิจารณ์ได้ (สนธิ สัตโยภาส, 2532, หน้า 5)

การจัดกระบวนการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญ ทักษะที่ต้องการเกิดกับผู้เรียนที่สำคัญ คือ ทักษะการสื่อสาร ซึ่งมีทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ทักษะทั้ง 4 ด้านนี้ ถือว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่จะนำไปสู่การพัฒนาทักษะข้ออื่นๆ โดยเฉพาะการอ่านซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นที่สุด การอ่านเป็นทักษะของการรับสารและเป็นทักษะ ที่สำคัญในการแสวงหาความรู้ในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะปัจจุบันที่เป็นยุคข้อมูลข่าวสาร ที่มีเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว การอ่านจึงเป็นทักษะที่จำเป็นในการนำมาใช้ การอ่านจึงมี คุณค่าต่อชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษาเป็นการเรียนการสอนที่จะต้อง วางรากฐานของการเรียนต่อในระดับสูงขึ้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านต้องคำนึงถึงการ ปลุกฝังให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่าน เห็นคุณค่าและความสำคัญของการอ่าน สามารถอ่านได้ชัดเจน ถูกต้อง รวดเร็ว โดยเริ่มต้นจากการจดจำพยัญชนะภาษาไทย 4 รูป สระ 32 รูป วรรณยุกต์ 4 รูป 5 เสียง มาตราตัวสะกด 8 มาตรา หลักการสะกดคำ การอ่านคำ รวมถึงการอ่านประโยคสั้นๆ พัฒนาไปถึงการอ่านเนื้อเรื่องหรือบทความได้

แม่สอดเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดตาก มีลักษณะทางภูมิศาสตร์เป็นติดกับประเทศพม่า ประชากรที่อาศัยอยู่ในอำเภอแม่สอด ประกอบด้วย คนไทยและคนพม่า ซึ่งโรงเรียนบ้านค้ำกิบาล ก็มีนักเรียนพม่าที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่ในเขตอำเภอแม่สอดเข้ามาศึกษาอยู่เป็นจำนวนมาก ภาษาที่ชาวพม่าใช้ในการติดต่อสื่อสารก็จะเป็นภาษาของตนเองเป็นหลักและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในการติดต่อสื่อสารกับคนไทย แต่ก็ยังมีการสื่อสารที่ไม่ชัดเจนเกิดขึ้นส่งผลให้การสื่อสารไม่สมบูรณ์ สาเหตุเนื่องจากระบบพม่าบางประการไม่เหมือนกับระบบภาษาไทย เช่น การเรียงประโยค หรือการไม่มีเสียงท้ายหรือตัวสะกด เป็นต้น เมื่อใช้ภาษาไทยติดต่อกับคนไทย แล้วอาจทำให้คนไทยไม่เข้าใจ เพราะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นหากออกเสียงผิดจะทำให้การสื่อสารนั้นคลาดเคลื่อน

จากที่กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านและการอ่านคำที่มีตัวสะกด นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองยังมีปัญหาในเรื่องของการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดที่นักเรียนมักออกเสียงคำไม่ชัดเจน ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาไทย มีการสอนให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่านคำ ประโยคต่างๆ มาตราตัวสะกดถูกบรรจุไว้ในสาระการเรียนรู้ ตัวชี้วัดของทุกระดับชั้น คำในภาษาไทยเป็นคำที่มีตัวสะกดเกือบทุกคำ บางคำเป็นคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา บางคำเป็นคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ซึ่งทำอ่านยากจนเกินไป จึงมีกิจกรรมสอนซ่อมเสริมการอ่านมาตราตัวสะกดแบบตรงตามมาตราและแบบไม่ตรงตามมาตราให้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยเริ่มจากการอ่านสะกดคำ อ่านเป็นคำ อ่านคำง่ายๆ ไปหาคำที่ยากๆ เพื่อผู้เรียนมีทักษะการอ่านคำที่มีตัวสะกดดีขึ้น ตามลำดับและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ด้วย

จากสภาพปัญหาที่ได้พบ ปรากฏว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักเรียนทั่วไป โดยเฉพาะเรื่องคำที่มีตัวสะกด ซึ่งนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองยังไม่เข้าใจถึงหลักการอ่านและไม่รู้จักตัวสะกดเท่าที่ควร ไม่รู้จักความหมายของคำ เพราะส่วนมากยังใช้ภาษาหลักของตนเองมากกว่าภาษาไทย จึงเป็นสาเหตุที่นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองยังออกเสียงคำที่มีตัวสะกดไม่ชัดเจน ทั้งนี้ก็อาจจะมาจากการที่ครูผู้สอนยังจัดการเรียนการสอนได้ไม่น่าสนใจ ทำผู้เรียนเกิดการเบื่อหน่ายในการเรียน

ในการจัดการเรียนการสอน ครูจำเป็นต้องรู้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและแก้ไขให้ตรงจุด และต้องจัดกิจกรรมที่กระตุ้นความสนใจให้นักเรียน นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดความภูมิใจในผลงานของตนเอง ทำให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมต่อไป ที่สำคัญกิจกรรมที่จัดจะต้องเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับแต่ละช่วงวัย สอดคล้องกับความสามารถของนักเรียน จะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนประสบผลสำเร็จได้

การจัดกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นกระบวนการช่วยเหลือ แก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนด้วยวิธีการการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ในการทำกิจกรรมตามระดับความสามารถของผู้เรียน โดยมีผู้ที่มีศักยภาพสูงกว่าเป็นผู้คอยช่วยเหลือและจะค่อยๆ ลดลงในขณะที่ผู้เรียนค่อยๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานตนเองตามลำดับขั้นจากง่ายไปยาก วิธีการนี้จะเป็นการช่วยเหลือและสนับสนุนให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพ

คาราโอเกะ นอกจากจะเป็นรูปแบบหนึ่งของเพลงแล้วนั้น ยังถือว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของภาพยนตร์อีกด้วย นั่นคือการทำคาราโอเกะจะมีเรื่องราว เนื้อหาที่เรียกว่า มิวสิควิดีโอ ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้ฟังและได้เห็นภาพที่สื่อออกมาจากเพลง อาจจะสื่อออกมาโดยตรง หรือใช้สัญลักษณ์ สื่อความหมาย จากการทำที่เห็นภาพตามนั้นช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจถึงสิ่งที่กำลังฟังอยู่ได้ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกทางสีหน้า และอารมณ์ของผู้ร้อง หรือแม้แต่ตัวนักแสดงที่อยู่ในมิวสิควิดีโอ การถ่ายทอดเรื่องราวดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้มากขึ้น

ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจึงต้องพัฒนากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงคำที่มี ตัวสะกดได้อย่างถูกต้อง และใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาด้านการอ่าน รวมทั้งพัฒนาการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ที่สำคัญนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง สามารถใช้ภาษาไทยกลางในการสื่อสารได้อย่างเข้าใจและมีทักษะทางภาษาที่ดีขึ้นต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้กิจกรรมการสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70
2. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนสาระภาษาไทยและผู้ที่เกี่ยวข้อง นำไปปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งขอบเขตของการศึกษาออกเป็น 2 ขั้นตอน โดยกำหนดขอบเขตของการวิจัย ออกเป็น 3 ด้าน คือ ขอบเขตด้านข้อมูล ขอบเขตด้านเนื้อหา และขอบเขตด้านตัวแปร ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1. ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังนี้
 - 1.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 ท่าน
 - 1) เป็นอาจารย์ระดับมหาวิทยาลัย
 - 2) เป็นผู้สำเร็จการศึกษาด้านหลักสูตรและการสอนไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาโท
 - 1.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เป็นผู้สำเร็จการศึกษาด้านหลักสูตรและการสอนไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาโท จำนวน 1 ท่าน
 - 1.3 ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 1 ท่าน
 - 1) มีประสบการณ์สอนสาระภาษาไทยไม่น้อยกว่า 5 ปี
 - 2) มีวิทยฐานะไม่ต่ำกว่าชำนาญการพิเศษหรือปริญญาโทด้านการสอนภาษาไทย

2. นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อใช้หาประสิทธิภาพของ

กิจกรรมซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่สร้างขึ้น

2.1 ชั้นทดลองกลุ่มย่อย นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญและแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน แบ่งเป็นนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 1 คน อ่อน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาในการสื่อสาร เนื้อหา และเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรม

2.2 ชั้นทดลองกลุ่มเล็ก นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิด การเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน แบ่งเป็นนักเรียนเก่ง 3 คน ปานกลาง 3 คน อ่อน 3 คน เพื่อพิจารณาหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70

2.3 ชั้นทดลองภาคสนาม นำเล็ก นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อใช้ในการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สาระที่ 1 การอ่าน ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ 5 กิจกรรม และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยเพลงที่ใช้ในกิจกรรม จำนวน 4 แผน

ขอบเขตด้านตัวแปร

1. ความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2. ประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนบ้านค้างภิบาล อำเภอแม่สอด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 จำนวน 15 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สาระที่ 1 การอ่าน ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ 5 กิจกรรม และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยเพลงที่ใช้ในกิจกรรม จำนวน 4 แผน ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 มีกิจกรรมที่ 1 ไร่หัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้าหาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกร้องฝีกอ่าน พร้อมเพรียง และเพลงดอกหญ้าในป่าปูน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 มีกิจกรรมที่ 1 ไร้หัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้า
หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกร้อง
ฝึกอ่าน พร้อมเพรียง และเพลงโรงเรียนของหนู

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 มีกิจกรรมที่ 1 ไร้หัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้า
หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกร้อง
ฝึกอ่าน พร้อมเพรียง และเพลงติด ริวิชาลิ้ม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 มีกิจกรรมที่ 1 ไร้หัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้า
หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกร้อง
ฝึกอ่าน พร้อมเพรียง และเพลงทะเลใจ

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้
คาราโอเกะ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้เรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ
หมายถึง การช่วยเหลือแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนด้วยวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้โดยใช้เพลงคาราโอเกะ
ที่มีเสียงดนตรี เนื้อเพลงประกอบ ในการเรียนการสอน อาจมีทั้งเสียงคนร้องและไม่มีก็ได้ เพื่อ
ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ในกิจกรรมตามระดับความสามารถของผู้เรียน โดยมีผู้ที่มีศักยภาพสูงกว่า
เป็นผู้คอยช่วยเหลือ และจะค่อยๆลดลงในขณะที่ผู้เรียนค่อยๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงาน
ด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอน การเสริมต่อการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน คือ

1. ไร้หัวใจด้วยเสียงเพลง เป็นกิจกรรมที่ครูเป็นผู้แนะนำบทเพลงพร้อมกับเปิด
เพลงให้นักเรียนร้องตามเพลงคาราโอเกะ 3 รอบ จากนั้นให้นักเรียนสังเกตคำที่มีตัวสะกดในเพลง
โดยใช้การเสริมต่อการเรียนรู้โดยคาราโอเกะ

2. ค้นคว้า หาคำ เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน โดยให้
สมาชิกกลุ่มแต่ละคนนำคำที่บันทึกไว้จากการสังเกตคำร้องในเนื้อเพลงที่เป็นคำที่มีตัวสะกดมา
รวมกัน (ถ้ามีคำใดซ้ำกันให้บันทึกเพียงคำเดียว) จากนั้นให้นักเรียนเขียนคำลงในกระดาษบัตรคำที่
ครูแจก แล้วฝึกอ่านบัตรคำที่ตนเองมีอยู่ โดยใช้การเสริมต่อการเรียนรู้โดยเพื่อนเสริมเพื่อน

3. แยกคำตามมาตรา เป็นกิจกรรมที่ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปราย ชักถาม เกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในเพลง จากนั้นให้นักเรียนนำบัตรคำที่ได้บันทึกไว้มาแยกให้ตรงตาม มาตราแล้วบันทึก ลงในใบงานที่ครูแจก โดยใช้การเสริมต่อการเรียนรู้โดยครู

4. ยกบัตร ผลัดกันอ่าน เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่มีตัวสะกดทีละคำ ตามบัตรคำที่ได้บันทึกไว้ โดยให้นักเรียนให้ผลัดกันอ่านทีละคนจนครบทั้งหมด จากนั้นนำคำที่ ได้มา ฝึกเขียนแจกลูกประสมคำลงในใบงานที่ครูแจก โดยใช้การเสริมต่อการเรียนรู้โดยเพื่อนเสริม เพื่อน

5. ฝึกร้อง ฝึกอ่าน พร้อมเพรียง เป็นกิจกรรมที่นักเรียนร่วมกันร้องเพลงคาราโอเกะ พร้อมกัน จากนั้นให้นักเรียนฝึกอ่านประโยคสั้นๆ จากบทเพลงที่ครูเตรียมไว้ เพื่อทดสอบ ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด โดยใช้การเสริมต่อการเรียนรู้โดยคาราโอเกะ โดยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดเสริมต่อการเรียนรู้ จะเป็นกระบวนการที่มีพลังทำให้เกิด ปฏิสัมพันธ์ได้ โดยตลอดกระบวนการเรียนการสอน สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างเป็น ธรรมชาติขึ้น

2. ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด หมายถึง การออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ได้ถูกต้องตรงตามมาตราตัวสะกด โดยถ่ายทอดออกมาเป็นถ้อยคำ และสามารถนำเอาคำๆ นั้นไป ใช้ในการสื่อสารให้เกิดประโยชน์ได้ โดยใช้แนวคิดของกระทรวงศึกษาธิการ คือ อ่านเป็นคำ โดย กำหนดตามมาตราตัวสะกดต่างๆ ในบทเรียนนักเรียนอ่านออกเสียง สามารถวัดได้โดยใช้ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดที่กำหนดไว้

3. ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 หมายถึง การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริม ตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน ออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70

70 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้ระหว่างเรียน โดยเก็บจากการทำใบงานของแต่ละกิจกรรม

70 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

- 1.1 ทำไมต้องเรียนภาษาไทย
- 1.2 เรียนรู้อะไรในภาษาไทย
- 1.3 คุณภาพผู้เรียน
- 1.4 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด/สาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2. กิจกรรมสอนซ่อมเสริม

- 2.1 ความหมายของกิจกรรมสอนซ่อมเสริม
- 2.2 องค์ประกอบของกิจกรรมสอนซ่อมเสริม
- 2.3 ประเภทของกิจกรรมสอนซ่อมเสริม
- 2.4 การวัดและประเมินผลกิจกรรมสอนซ่อมเสริม

3. แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

- 3.1 ความหมายของแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
- 3.2 แนวคิด/ทฤษฎีของแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
- 3.3 กระบวนการ/ขั้นตอนของแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้
- 3.4 แนวทางในการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนโดยการเสริมต่อการเรียนรู้

4. การเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะ

- 4.1 ความหมายของการเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะ
- 4.2 คุณสมบัติของคาราโอเกะ
- 4.3 คุณค่าของคาราโอเกะ

- 4.4 การนำเอาคาราโอเกะมาใช้ในห้องเรียน
5. ความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด
 - 5.1 ความหมายของการอ่านคำที่มีตัวสะกด
 - 5.2 แนวคิดของความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด
 - 5.3 วิธีที่ใช้ในการสอนอ่านสะกดคำ
 - 5.4 การประเมินความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

1.1 ทำไมต้องเรียนภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจการงานและดำรงชีวิตร่วมกัน ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนากระบวนการคิด วิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่า ควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสาน ให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

1.2 เรียนรู้อะไรในภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตรจริง

1.2.1 การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ ชนิดต่างๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตรประจำวัน

1.2.2 การเขียน การเขียนสะกดตามอักษรวิธี การเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่างๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ย่อความ รายงานชนิดต่างๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

1.2.3 การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

1.2.4 หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

1.2.5 วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจ ในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

1.3 คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.3.1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ ถูกต้องคล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน

1.3.2 มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาท ในการเขียนเล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารเล่าประสบการณ์และพูดแนะนำ หรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

1.3.3 สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์หน้าทีของคำในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่ายๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

1.3.4 เข้าใจและสามารถสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

1.4 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู การพูด

มาตรฐานที่ 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา

มาตรฐานที่ 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐานที่ 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตรจริง

จากมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้วิจัยได้วิเคราะห์มาตรฐานและตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคำที่มีตัวสะกด มาพัฒนากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด จำนวน 12 ชั่วโมง มาตรฐานและตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐานที่ 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป. 2	<p>1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้อง</p> <p>2. อธิบายความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน</p>	<p>การอ่านออกเสียงและการบอกความหมายของคำ คำคล้องจอง ข้อความ และบทร้อยกรองง่ายๆ ที่ประกอบด้วยคำพื้นฐานเพิ่มจาก ป. 1 ไม่น้อยกว่า 800 คำ รวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ประกอบด้วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - คำที่มีวรรณยุกต์และไม่มีวรรณยุกต์ - คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา - คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ - คำที่มีอักษรนำ - คำที่มีตัวการ์นต์ - คำที่มี รร - คำที่มีพยัญชนะและสระที่ไม่ออกเสียง
	3. มีมารยาทในการอ่าน	<p>มารยาทในการอ่าน เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่อ่านเสียงดังรบกวนผู้อื่น - ไม่เล่นกันขณะที่อ่าน - ไม่ทำลายหนังสือ - ไม่ควรแย่งอ่านหรือขะโงกหน้าไปอ่านขณะที่ผู้อื่นกำลังอ่านอยู่

2. กิจกรรมสอนซ่อมเสริม

2.1 ความหมายของกิจกรรมสอนซ่อมเสริม

คำว่า “การสอนซ่อมเสริม (Remedial Teaching)” มีนักการศึกษาหลายท่าน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

โคชีวาร (Kochevar, 1975:18) ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมไว้ว่าเป็นการแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนโดยมีวิธีการเตรียมและแก้ไขให้ถูกต้องเพื่อช่วยให้ผู้เรียนปฏิบัติ พร้อมทั้งชี้แนวทางที่ถูก ซึ่งจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเรียนดียิ่งขึ้น

เดอชานต์ (Dechant, 1982:282) ให้ความหมายการสอนซ่อมเสริมเป็นการให้นักเรียนได้เรียนในสิ่งที่ปัญหาจากบทเรียนครั้งแรกในห้องเรียนปกติโดยครูต้องคัดเลือกนักเรียนออกเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลตามระดับความสามารถเพื่อที่ครูจะได้ให้ความสนใจแก่นักเรียน และได้ทราบถึงความต้องการ ตลอดจนปัญหาทางการเรียนของนักเรียน

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม (2525:26) ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมว่าเป็นการสอนที่ช่วยให้เด็กได้พัฒนาความสามารถในการเรียน ช่วยแก้ไขข้อบกพร่อง ตลอดจนสอนเพื่อซ่อมเสริมสมรรถภาพของเด็กให้มีโอกาสพัฒนาความสามารถตามสมรรถวิสัยของเขา

บันลือ พุกกระวัน (2525:116) ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมว่า เป็นวิธีสอนอีกแบบหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขส่งเสริมเด็กเป็นรายบุคคล หรือเป็นกลุ่มเล็กให้เรียนดีขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมให้สามารถเรียนทันเพื่อนหรือมีพื้นฐานทางวิชาการสูงขึ้น

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2526:1) ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมว่าเป็นการให้โอกาสแก่ผู้เรียนได้มีเวลาเรียนเพิ่มขึ้น ได้เรียนรู้สิ่งต่าง เพื่อขึ้นเพื่อให้เข้าใจจนผ่านจุดประสงค์

บุญทัน อยู่ชมบุญ (2529:245) ได้ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมโดยแยกออกเป็น 2 ส่วน คือ “สอนซ่อม” สำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อน หรือช้ากว่าปกติ และ “สอนเสริม” สำหรับนักเรียนที่เรียนเก่ง ทั้งนี้วิธีการสอนซ่อมเสริมจะแตกต่างจากที่ใช้กับนักเรียนในการเรียนปกติ โดยผู้เรียนทั้งสองกลุ่มต้องได้รับความช่วยเหลือเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและเพื่อส่งเสริมสติปัญญาให้เป็นไป ตามความสามารถของแต่ละบุคคล

จากความหมายของการสอนซ่อมเสริมข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนซ่อมเสริม คือการช่วยเหลือและแก้ไขข้อบกพร่องผู้เรียนให้มีพัฒนาการทางการเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งในการเรียนการสอนนั้นจะแตกต่างจากการเรียนในห้องเรียนปกติ อาจจะสอนเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ เพื่อส่งเสริมสติปัญญาให้เป็นไปตามความสามารถของแต่ละบุคคล

2.2 องค์ประกอบของกิจกรรมสอนซ่อมเสริม

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2557) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญที่ผู้สอนควรคำนึงในการนำไปจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริม เพื่อให้สามารถจัดการเรียนรู้ที่ช่วยเหลือได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

2.2.1 แรงจูงใจ

คลอสไมเออร์ และกู๊ดวิน (Klausmeier & Goodwin ; 1966 :446) ได้ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของผู้เรียนสองประเภท ประเภทแรกคือ ผู้เรียนที่มาโรงเรียนโดยมีความต้องการที่จะเรียนรู้ทุกอย่างที่โรงเรียนและครูจัดสรรให้ หรือต้องการให้ได้เรียน ส่วนผู้เรียนอีกประเภทหนึ่งมิได้เป็นเช่นนั้น กล่าวคือ แม้จะมาโรงเรียนแต่ก็ไม่ต้องการในสิ่งที่โรงเรียนจัดให้เรียน เขาเน้นว่าความแตกต่างในประเด็นนี้เป็นเรื่องสำคัญมากเพราะเทคนิคของการจูงใจผู้เรียนทั้งสองประเภทนี้ย่อมแตกต่างกัน ซึ่งในการสอนซ่อมเสริมนั้นมักพบว่า ผู้เรียนอ่อนมักเป็นผู้เรียนประเภทหลัง ฉะนั้นครูที่ทำหน้าที่สอนซ่อมเสริมจึงจำเป็นต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสร้างแรงจูงใจ นอกเหนือจากการพัฒนาการสอน แรงจูงใจเป็นกุญแจสำคัญของการสอนซ่อมเสริมที่มีประสิทธิภาพ และเขายังได้เสนอหลักการจูงใจนักเรียนที่จะเข้ารับการสอนซ่อมเสริมไว้ดังนี้

1. สร้างความสนใจในสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ
2. สร้างแรงจูงใจทางบวก
3. เรียนรู้ในสิ่งที่มีความหมาย
4. ตั้งเป้าหมายแห่งความสำเร็จ
5. จัดสิ่งแวดล้อมที่อบอุ่น
6. ให้รางวัลแก่ผู้เรียนบางคน
7. ลดการเข้มงวดและภาวะยุ่งเหยิง

2.2.2 วิธีสร้างแรงจูงใจ

การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน ผู้สอนควรมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

1. ให้โอกาสได้ประสบความสำเร็จ
2. จัดขนาดกลุ่มเหมาะสมกับผู้เรียน
3. แสวงหาการสนับสนุนจากครอบครัว

2.2.3 หลักการเรียนรู้ในการสอนซ่อมเสริม

ในการสอนซ่อมเสริมนั้น ผู้สอนควรดำเนินการอย่างเป็นลำดับแล้วนำหลักการเรียนรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ เช่น การนำเอาหลักการของการวางเงื่อนไขมาใช้ในการปรับพฤติกรรมหรือการนำความรู้เกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้มาช่วยปรับพฤติกรรมให้ได้ผลดังนี้

1. การปรับพฤติกรรม การสอนซ่อมเสริมเป็นการปรับพฤติกรรม ซึ่งผู้สอนสามารถนำทฤษฎีการเรียนรู้มาช่วย เช่น การนำสิ่งเร้าที่ดีจากการเรียนโดยให้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่มีการตูนเคลื่อนไหวได้ และมีการจัดลำดับเนื้อหาการเรียนรู้จากง่ายไปยาก มีการเสริมแรงผู้เรียนเป็นระยะเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งเมื่อนำมาใช้ในการเรียนจะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้นและเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ในที่สุด ซึ่งเป็นการปรับพฤติกรรมผู้เรียนจากที่เขาไม่สนใจการเรียน มาเป็นมีความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

2. วิธีให้การเสริมแรง ผู้ที่ให้การเสริมแรงนั้นมีหน้าที่ทั้งสร้างและกระตุ้นผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงปรารถนา กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์มาได้ครั้งหนึ่งและได้รับรางวัลก็จะคาดหวังที่จะได้รับรางวัลอีก จึงทำพฤติกรรมเช่นนั้นอีก แม้ว่าภายหลังจะได้รับรางวัลล่าช้าไปบ้างก็ตาม ฉะนั้นสิ่งที่ควรกระทำในการสอนซ่อมเสริมคือ พยายามผู้เรียนได้มีโอกาสตอบสนองหรือตอบได้ถูกต้องและคงไว้ซึ่งการตอบสนองที่ถูกต้องนั้น แม้ในระยะหลังจากการสอนซ่อมเสริมแล้วก็ตาม ซึ่งแบนดูรา (Bandura, 1969) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็น 3 ประการ ในการนำวิธีการเสริมแรง มาใช้ให้ได้ผลคือ

- ต้องเลือกรางวัลที่มีอำนาจพอเหมาะ และสามารถคงตอบสนองที่ ต้องการไว้ได้ในเวลาที่นานพอสมควร เพื่อให้พฤติกรรมที่ยากและซับซ้อนได้เกิดขึ้นและแข็งแรงขึ้น
- ให้รางวัลเฉพาะเมื่อผู้เรียนมีพฤติกรรมที่ประสงค์ มีคำตอบที่ถูกต้อง หรือมีผลงานที่ดีจริงๆ

- การทำให้เกิดการตอบสนองที่ประสงค์นั้นเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะถ้าทำไม่เป็น อาจไม่เกิดพฤติกรรมดังกล่าวขึ้นเลย ฉะนั้นความสำคัญจึงอยู่ที่การหาจังหวะในการให้การเสริมแรงที่จะก่อให้เกิดการตอบสนองที่ต้องการ

2.2.4 วิธีสอน สื่อ และเครื่องมือวัดผล

การจะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้สึกที่ว่าตนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนซ่อมเสริมนั้น วิธีสอนและสื่อที่ใช้ในการสอนมีความสำคัญยิ่ง กล่าวคือวิธีการสอนและสื่อจะต้องมีความเหมาะสมสอดคล้องกับการสอน และเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน โดยกิจกรรมที่จะนำมาสอนต้องคำนึงถึงความยากง่าย และสอดคล้องกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียนด้วย รวมทั้งการออกข้อสอบหรือใช้เครื่องมือวัดผลที่ยากเกินไปจะทำให้ผู้เรียนเกิด

ความท้อแท้ ดังนั้นการทดสอบควรก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดี และเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ไปด้วย ครูไม่ควรคาดหวังคำตอบของผู้เรียนโดยพยายามให้ผู้เรียนตอบได้ตามสมรรถกวิธีที่ครูทดสอบได้ แต่ควรคำนึงถึงความสามารถอันแท้จริงของเขา

ดังนั้นการเลือกวิธีสอน สื่อการเรียน แบบฝึกหัดและเครื่องมือวัดผลจึงเป็นเรื่องสำคัญ และควรคำนึงถึงระดับความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดได้ดีกว่าผลจากการใช้แบบทดสอบมาตรฐาน นอกจากนี้กระบวนการต่างๆ ในการศึกษาผู้เรียนอย่างไม่เป็นทางการจะช่วยให้ครูสามารถเข้าใจในการวินิจฉัยระดับความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนได้ดี

ครูที่สอนผู้เรียนที่เรียนอ่อนต้องพยายามปรับปรุงเนื้อหา ตลอดจนสื่ออุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการสอนให้ตรงกับความต้องการและระดับความสามารถของเขาด้วย ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนที่ล้มเหลวด้านการอ่านจะต้องการความช่วยเหลือพิเศษในการพัฒนาเฉพาะการอ่าน ผู้สอนต้องเลือกใช้หรือพัฒนาสื่อที่เขาสนใจเรียนด้วย ซึ่งในปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ตเป็นไปอย่างรวดเร็วและหาใช้สื่อมาใช้ได้ง่าย เช่น การสอนซ่อมเสริมโดยใช้บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (e-book) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) การใช้บทเรียนออนไลน์ (e-learning) เป็นต้น ซึ่งผู้สอนซ่อมเสริมควรให้ความสนใจหาความรู้พัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าทันความทันสมัย ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเหล่านี้ เพื่อเลือกใช้และปรับปรุงการสอนซ่อมเสริมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.2.5 เวลา

ในการสอนซ่อมเสริมผู้สอนควรมีความเข้าใจเกี่ยวกับระยะเวลาในการสอน ช่วงการสอน และจำนวนครั้งในการสอนซ่อมเสริมดังต่อไปนี้

1. ระยะเวลา เวลาที่ใช้ในการสอนซ่อมเสริมเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกอย่างหนึ่งถึงแม้ว่าปัญหาของผู้เรียนแต่ละคนจะต่างกัน วิธีสอนผู้เรียนแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน แต่ความยาวนานของเวลาในการสอนแต่ละครั้งไม่ควรจะเกิน 1 ชั่วโมง และไม่ควรน้อยกว่า 15 นาที ส่วนจะสอนสัปดาห์ละกี่ครั้งเป็นเรื่องที่ผู้สอนจะวินิจฉัยเองตามลักษณะปัญหาของผู้เรียนแต่ละคน
2. ช่วงเวลา ปกติแล้วช่วงเวลาในความสนใจแต่ละคน และคนแต่ละวัยย่อมไม่เหมือนกัน เด็กเล็กๆ มักมีช่วงความสนใจสั้นๆ ผู้สอนจึงต้องเปลี่ยนกิจกรรมบ่อยๆ ผู้เรียนที่ไม่เข้าโปรแกรมการสอนซ่อมเสริมนั้นส่วนใหญ่เป็นผู้เรียนที่มีความล้าหลังหรือขัดข้องทางการเรียนความสนใจและแรงจูงใจในการเรียนจึงอยู่ในระดับต่ำ ฉะนั้นหากผู้สอนใช้เวลาในแต่ละช่วงนานเกินไปก็อาจจะล้าหลังในการสอนได้ เพราะผู้เรียนจะเกิดความเบื่อหน่ายที่จะต้องจำเจอยู่กับสิ่งที่เป็นจุดอ่อนของตนเอง แต่สำหรับผู้เรียนฉลาดที่ต้องการเวลาพิเศษสำหรับการฝึกด้วยตนเองนั้นเป็นกรณี

ที่ไม่อยู่ในข่ายนี้ เพราะผู้เรียนฉลาดประเภทนั้น จะมีช่วงความสนใจในเนื้อหาวิชาแต่ละวิชาอย่างต่างกันออกไป สำหรับเรื่องที่เขาพอใจ เขาอาจใช้เวลาคราวละนานๆ กว่า 1 ชั่วโมงก็สามารถทำได้

3. จำนวนครั้งในการสอน ในการสอนซ่อมเสริมแก่ผู้เรียนแต่ละคนนั้น จำนวนครั้งในการสอนแต่ละคนจะแตกต่างกันออกไป ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว โดยปกติผู้สอนจะให้บริการสอนซ่อมเสริมไปจนกว่าจะประเมินผลใหม่ได้ว่าผู้เรียนนั้นอยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจแล้ว และสามารถเรียนไปตามปกติได้แล้ว และหากมีปัญหาใหม่ในโอกาสต่อไป ผู้เรียนคนนั้นก็อาจเข้ามารับการซ่อมเสริมใหม่ได้ทราบเท่าที่กระบวนการเรียนการสอนยังดำเนินต่อไป

2.2.6 การเตรียมพร้อมของครูผู้สอน

ในทางปฏิบัติผู้ทำการสอนซ่อมเสริมส่วนมากที่ทำกันในโรงเรียนก็คือ ครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชา โดยมีโรงเรียนน้อยแห่งที่จะมีผู้เชี่ยวชาญแต่ละด้านมาประจำในการสอน โดยเฉพาะ ดั้งนั้นการสอนจะดำเนินไปได้ดีหรือไม่เพียงไรจึงขึ้นอยู่กับตัวครูเองและผู้บริหารที่ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในเรื่องนี้ ซึ่งผู้บริหารควรกระตุ้นให้ครูในโรงเรียนได้ร่วมมือกันพัฒนาผู้เรียน เมื่อเป็นเช่นนี้การเตรียมความพร้อมโดยการพัฒนาครู เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมจึงสำคัญมาก โดยเฉพาะครูประจำชั้นและครูประจำวิชาที่ควรมีความรู้ในเรื่องการสอนซ่อมเสริมที่ถูกต้อง อย่างน้อยที่สุดก็ควรได้รับการปฐมนิเทศให้ครูมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

- ครูจะต้องฉลาดและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน
- ครูควรมีเจตคติ ความคิดเห็น และอารมณ์ ที่จะช่วยเหลือมากกว่าจะขัดขวางการเรียนรู้ของผู้เรียน
- ครูควรมีความสามารถตัดสินใจว่าพฤติกรรมที่เหมาะสมของผู้เรียนเพื่อจะหาวิธีจัดเตรียมผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่เหมาะสมเหล่านั้น
- ครูควรมีความสามารถในการแสวงหาความรู้จากแหล่งต่างๆ
- ครูควรมีความรู้ในด้านการเลือกแหล่งความรู้ที่จะใช้ประโยชน์ในการสอน และข้อมูลที่จะใช้เป็นประโยชน์กับผู้เรียนโดยตรง
- ครูต้องมีความสามารถในการรวบรวม เรียบเรียงและแปลความข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมมาเพื่อประกอบการตัดสินใจ
- ครูควรมีความสามารถในการวางแผนการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนซ่อมเสริม ที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการตามศักยภาพของตนเองได้

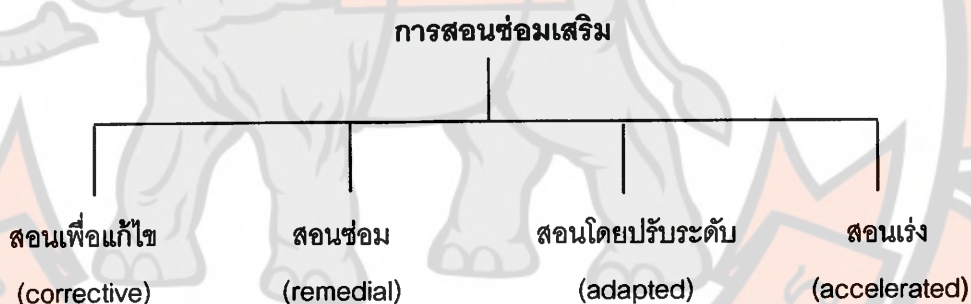
2.2.7 สถานที่และบรรยากาศการสอนซ่อมเสริม

การจัดบริการสอนซ่อมเสริมแต่ละโรงเรียนย่อมแตกต่างกันไปตามขนาดของโรงเรียน สภาพความพร้อมของครูและปัญหาของโรงเรียน ในกรณีที่มีครูน้อยและไม่มีผู้เชี่ยวชาญ

โดยตรง ในการสอนซ่อมเสริม หน้าที่ส่วนใหญ่ก็มักตกอยู่กับครูประจำชั้น ในสภาพเช่นนั้นสถานที่ก็มักจะเป็นห้องเรียนตามปกติ หรือไม่ก็ห้องพักครู สำหรับโรงเรียนใหญ่ที่มีนักเรียนมาก และมีครูผู้เชี่ยวชาญประจำสาขาอยู่ก็สามารถจัดห้องพิเศษสำหรับโปรแกรมนี้โดยเฉพาะ แล้วในห้องนั้นอาจแบ่งศูนย์บริการในด้านต่างๆ โดยมีครูผู้เชี่ยวชาญประจำอยู่

2.3 ประเภทของกิจกรรมสอนซ่อมเสริม

ศรียา นิยมธรรม (2525 : 26-28) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริมมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้เด็กพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ ดังนั้น การสอนซ่อมเสริมจึงประมวลเอาทั้งการแก้ไขบกพร่องตลอดจนการสอนเพื่อซ่อมเสริมสมรรถภาพของเด็ก ด้วยเหตุนี้เด็กที่มาเรียนโดยไม่ได้มีปัญหาใดๆ ก็จะได้รับการส่งเสริมให้มีโอกาสพัฒนาความสามารถตามสมรรถวิสัยของเขาด้วยการที่จะดำเนินการให้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว จึงจำเป็นต้องแยกประเภทของการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถและลักษณะของเด็กแต่ละคน ประเภทต่างๆของการสอนที่จัดเข้าลักษณะของการสอนเพื่อซ่อมเสริมนั้นจำแนกได้ 4 ประเภท ดังแสดงในรูป

2.3.1 การสอนเพื่อแก้ไข (Corrective Instruction)

จุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือเด็กให้เอาชนะความบกพร่อง หรือยกระดับจากปานกลางให้สูงขึ้น การสอนในระดับนี้จัดกระทำในชั้นเรียนปกติ ผู้สอนอาจจะเป็นครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชาก็ได้ หากนักเรียนทั้งชั้นหรือนักเรียนส่วนใหญ่ในชั้นเกิดความเข้าใจผิดในเนื้อหาบางอย่าง หรือเรียนอ่อนกว่าที่ควรเรียนในเนื้อหาบางวิชา ดังนั้น การสอนแบบนี้จำเป็นต้องอาศัยการวิเคราะห์ปัญหา ก่อนที่จะใช้เทคนิคของการสอนเพื่อช่วยแก้ไข ในการนี้อาจต้องนำเอาเทคนิคของการสอนเพื่อซ่อมเสริม เช่น การสอนเพื่อสร้างทักษะบางอย่างเป็นพิเศษมาประกอบด้วย

2.3.2 การสอนซ่อม (Remedial Instruction)

เป็นบริการที่แยกจากชั้นเรียนปกติ เป็นการสอนเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ใหม่ๆ และ/หรือช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากครู การสอนแบบนี้

จึงมักทำเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มย่อยๆ เช่น กลุ่มที่มีปัญหาทางเลขคณิต กลุ่มแก้ไขการพูด กลุ่มมีปัญหาทางการอ่าน ฯลฯ เป็นต้น

2.3.3 การสอนโดยการปรับระดับ (Adapted Instruction)

เป็นวิธีการสอนสำหรับเด็กที่มี IQ ต่ำกว่า 90 หรือในช่วง 70-90 โดยที่ไม่ต้องการทั้งการสอนแก้ไขหรือซ่อมเสริม การสอนในระดับนี้ดำเนินไปในชั้นเรียนปกติ ใช้หลักสูตรร่วมกัน ด้านหลักสูตรใช้ร่วมกับของเด็กปกติ วิธีการสอนทำนองเดียวกับการสอนซ่อมเสริม แต่ความคาดหวังในตัวเด็กแตกต่างกันไป เพราะเด็กพวกนี้จะเรียนได้ช้ากว่าปกติและมีขีดจำกัดในเรื่องความสามารถในการเรียนรู้ ดังนั้นเนื้อหาที่นำมาสอน ตลอดจนวิธีการที่ใช้สอนจะต้องปรับใกล้เคียงกับสมรรถวิสัยของเด็ก อย่างไรก็ตามถ้าเด็กประเภทนี้มีปัญหาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงมากก็ต้องสอนซ่อมได้ด้วย

2.3.4 การสอนเร่ง (Accelerated Instruction)

การสอนแบบนี้มักใช้กับเด็กฉลาด โดยเฉพาะเด็กฉลาดหรือเด็กที่มีสติปัญญาสูงแต่ไม่ใช้สติปัญญาเต็มที่ ซึ่งอาจเนื่องมาจากการหลบ หลีกเลียงการทำงานและความร่วมมือในกลุ่มสังคม ด้วยเหตุที่เป็นผู้ที่มีความคิดแปลกๆ ใหม่ๆ และความคิดนั้นถูกมองข้าม ถูกกีดกัน หรือถูกว่าเป็นเรื่องไร้สาระ เด็กจึงเกิดความท้อแท้ ปล่อยเลยตามเลยเมื่อมีการเรียกร้องหาความคิดเห็นสำหรับเรื่องใหม่ๆ อีกรักจะนั่งเฉยๆ ไม่แสดงออกหรือหลบหลีก เพราะกำลังใจถูกทำลายไปเสียแต่ต้นแล้วเด็กพวกนี้มักเป็นเด็กที่เก่งที่ไม่สำเร็จ เด็กเก่งอีกประเภท คือ เด็กอัจฉริยะซึ่งมี IQ 170 ขึ้นไป เด็กประเภทนี้มีน้อย แต่จะเรียนรู้ได้เร็วมา แม้จะมีปัญหาด้านการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมชั้นอยู่บ้างก็ตาม อย่างไรก็ตามอย่างไรก็ดีเด็กประเภทนี้จะถูกละเลยจากผู้ใหญ่ได้ง่าย และมีปัญหาในเรื่องของความเหลื่อมล้ำในความเจริญด้านต่างๆ ภายในตัวเด็กเอง เช่นความเจริญทางด้านสติปัญญาเป็นไปอย่างรวดเร็วถึง 2 เท่าของคนปกติ แต่ความเจริญเติบโตทางร่างกายและอารมณ์เท่าคนปกติ เด็กจึงมีปัญหาด้านการปรับตัว เพราะไม่สามารถปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ทุกกลุ่ม แม้จะเอาไปเรียนร่วมกับเด็กเก่งๆ ก็ยังมีปัญหาด้านร่างกาย สังคมและอารมณ์อยู่แน่นอน ครั้นจะเอาไปเรียนร่วมกับเด็กอายุรุ่นราวคราวเดียวกันก็จะมีปัญหาด้านสติปัญญาขึ้นมาแทน เมื่อเป็นเช่นนี้การจัดการศึกษาให้เด็กพวกนี้จึงเป็นปัญหาสำคัญ อย่างไรก็ตามเด็กพวกนี้มีน้อย และนานๆ จะพบโรงเรียนส่วนมากจึงไม่มีโปรแกรมเตรียมไว้ให้ แต่ทางแก้พอมมี เช่น ให้กวดวิชาที่บ้าน เป็นต้น แต่ถ้าพ่อแม่หรือครู อาจารย์ไม่ทราบว่ามีสติปัญญาสูงมาก และปฏิบัติต่อเด็กเหมือนกับเด็กอื่นๆ ก็จะทำให้เด็กพัฒนาทางสติปัญญาได้ไม่เต็มที่

2.4 การวัดและประเมินผลกิจกรรมสอนซ่อมเสริม

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2557, หน้า 253-256) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เน้นการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน และเพื่อตัดสินผลการเรียน ซึ่งในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จนั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนาและการประเมินตามตัวชี้วัดเพื่อให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ ที่สะท้อนสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน การวัดและประเมินผลการเรียนรู้จึงเป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โยใช้ผลการประเมินไปเป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการ ความก้าวหน้า ศักยภาพ และความสำเร็จทางการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553 : 28) ซึ่งระยะเวลาในการประเมินผลการสอนซ่อมเสริมและวิธีการประเมินการสอนซ่อมเสริม มีรายละเอียดดังนี้

1. ระยะเวลาการประเมินผลการสอนซ่อมเสริม ในปัจจุบันเน้นการประเมินผู้เรียน อย่างหลากหลาย โดยสามารถดำเนินการได้ทั้ง 3 ระยะ คือ ประเมินก่อนเรียน ประเมินระหว่างเรียน และประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียน ซึ่งการสอนซ่อมเสริมก็ควรดำเนินการให้สอดคล้องสัมพันธ์กับกระบวนการประเมินผลแต่ละระยะดังนี้

ระยะที่ 1 การประเมินผลการสอนซ่อมเสริมก่อนเรียน

ระยะที่ 2 การประเมินผลการสอนซ่อมเสริมระหว่างเรียน

ระยะที่ 3 การประเมินผลการสอนซ่อมเสริมหลังเรียน

2. วิธีการประเมินการสอนซ่อมเสริม

กรมสามัญศึกษา (2526 : 101-102) ได้เสนอแนะวิธีการประเมินผลการสอนซ่อมเสริมไว้ว่าทำได้หลายวิธีตามความเหมาะสมของเนื้อหาและกิจกรรมของจุดประสงค์ดังนี้

2.1 การสังเกต

2.2 การตรวจผลงาน

2.3 การสัมภาษณ์

2.4 การสอบข้อเขียน

สรุปได้ว่า ในการประเมินผลนั้นให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้สอนว่าจะใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง หรืออาจจะใช้หลายวิธีประกอบกัน แล้วแต่ความเหมาะสมของจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา และ กิจกรรม เพื่อได้รับการประเมินรอบด้านที่น่าเชื่อถือในเวลาอันสั้นที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้และมีประสิทธิภาพสูงสุด

3. แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

การเสริมต่อการเรียนรู้ มาจากคำในภาษาอังกฤษ คือ Scaffold หรือ Scaffolding สำหรับคำในภาษาไทยก็มีการใช้แตกต่างกันไป เช่น การช่วยเสริมศักยภาพ (ฤทัยรัตน์ ธรเสนา, 2546, หน้า 78) ฐานความช่วยเหลือ (สุมาลี ชัยเจริญ, 2548, หน้า 131) กลวิธีสแกฟโฟลด์ (กมล โพธิ์เย็น, 2548, หน้า 80) สำหรับการวิจัยนี้ ใช้คำว่า การเสริมต่อการเรียนรู้

3.1 ความหมายของแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

วูด บรูเนอร์ และรอสส์ (Wood, Bruner and Ross, 1976, p.98) ให้ความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้ ว่าเป็นการแสดงบทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ในลักษณะการช่วยเหลือผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ ตามสภาพปัญหาที่เป็นอยู่ในขณะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองได้

กมล โพธิ์เย็น (2547, หน้า 79) กล่าวว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการของการช่วยเหลือ สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีระบบ โดยผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือและผู้เรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียนผู้สอนหรือผู้ที่มีศักยภาพมากกว่า ซึ่งการช่วยเหลือจะค่อยๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียนค่อยๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง

สุกานดา ญาติพร้อม (2552, หน้า 27) กล่าวว่า การเสริมต่อการเรียนรู้เป็นวิธีการที่อาจใช้ภาษาหรือไม่ใช้ภาษา เพื่อช่วยเหลือผู้เรียนที่ติดขัดในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือในการปฏิบัติงานให้ผู้เรียนได้สื่อสารในสิ่งที่ผู้เรียนคิดออกมาได้ ซึ่งเป็นการช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เองในสถานการณ์ที่คล้ายกันได้ โดยไม่ต้องได้รับการช่วยเหลืออีก

สุธีรา ตั้งดี (2556, หน้า 18) กล่าวว่า การเสริมต่อการเรียนรู้เป็นการช่วยเหลือผู้เรียนอย่างเป็นระบบจากผู้ที่มีศักยภาพสูงกว่าจัดให้นักเรียนโดยการนำเสนอ สาธิต แนะนำ เชื่อมต่อความรู้ให้กับนักเรียนด้วยวิธีการต่างๆ ให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ในการทำกิจกรรมตามระดับความสามารถของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมและบรรลุจุดประสงค์ของกิจกรรมจากระดับที่ง่ายหรือซับซ้อนน้อย ก่อนที่จะเริ่มทำกิจกรรมในระดับที่ยากหรือซับซ้อนมากขึ้นในครั้งต่อไปเป็นลำดับ จนนักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง ในที่สุดการช่วยเหลือก็จะยุติลง

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่าแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นกระบวนการช่วยเหลือผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ อย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ในการทำกิจกรรมตามระดับความสามารถของผู้เรียน โดยมีผู้ที่มีศักยภาพสูงกว่าเป็นผู้คอยช่วยเหลือ และจะค่อยๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียนค่อยๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง

3.2 แนวคิด/ทฤษฎีของแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

แนวคิดของไวก็อตสกีเรื่องพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ และการเสริมต่อการเรียนรู้ พื้นที่รอยต่อพัฒนาการเป็นระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริงกับระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้ เด็กสามารถแก้ปัญหาที่ยากเกินกว่าระดับพัฒนาการที่แท้จริงของเขาได้ หากได้รับการแนะนำช่วยเหลือหรือได้รับความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีความสามารถมากกว่า ต่อมาจะอธิบายแนวความคิดเรื่องการเสริมต่อการเรียนรู้ การเสริมต่อการเรียนรู้เป็นบทบาทผู้สอนในการส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนและเตรียมการชี้แนะหรือให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้เรียนไปสู่พัฒนาการในระดับที่สูงขึ้น จากนั้นก็จะอธิบายข้อเสนอแนะที่ทำให้การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบความสำเร็จ

พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development) เป็นหนึ่งในมโนทัศน์ของเลฟ เซเมนอวิช ไวก็อตสกี (Lev Semenovich Vygotsky) ที่มีชื่อเสียงเป็นอย่างมาก ซึ่งอธิบายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้และพัฒนาการ และเป็นที่รู้จักเป็นอย่างดีในวงการการศึกษาของเด็กปฐมวัยและพัฒนาการเด็ก ว่าเด็กเรียนรู้และพัฒนาความคิดความเข้าใจตนเองได้อย่างไร

ไวก็อตสกี อธิบายว่า การจัดการเรียนรู้จะต้องคำนึงถึงระดับพัฒนาการ 2 ระดับ คือระดับพัฒนาการที่เป็นจริง (Actual Development Level) และระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้ (Potential Development Level) ระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริงและระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้ เรียกว่า พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development) ซึ่งไวก็อตสกีเปรียบเทียบการเรียนรู้กับพัฒนาการไว้ดังนี้

Past Learning	:	Actual Development Level
Present Learning	:	Zone of Proximal Development
Future Learning	:	Potential Development Level

พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development) เป็นการทำหน้าที่หรือทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งที่ในปัจจุบันที่บุคคลยังไม่มีความสามารถจะทำได้ แต่อยู่ในกระบวนการที่จะทำให้บุคคลมีความพร้อม สามารถทำหน้าที่หรือทำงานได้อย่างสมบูรณ์ในอนาคตเป็นกระบวนการที่ยังอยู่ในระหว่างการเริ่มต้น (Embryonic State) ซึ่งไวก็อตสกีเปรียบเทียบว่าเป็น “ดอกตูม” (Buds) หรือ ดอกไม้ (Flowers) ของพัฒนาการมากกว่าที่จะเป็น “ผล” (Fruits) ของพัฒนาการ (Vygotsky, 1978, p.86)

พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ คือ บริเวณที่เด็กกำลังจะเข้าใจในบางสิ่งบางอย่าง จากการเป็นครูและนักวิจัยของเขา เขาตระหนักอยู่เสมอว่าเด็กมีความสามารถที่จะแก้ปัญหาที่เกินกว่า

ระดับพัฒนาการทางสติปัญญาของเขาคิดจะทำได้ หากเขาได้รับคำแนะนำ ถูกกระตุ้น หรือชักจูงโดยใครบางคนที่มีสติปัญญาที่ดีกว่า บุคคลเหล่านี้อาจเป็นเพื่อนที่มีความสามารถ นักเรียนคนอื่น ๆ พ่อแม่ ครู หรือใครก็ได้ที่มีความเชี่ยวชาญ ไว้วางใจได้ให้คำแนะนำพื้นที่รอยต่อพัฒนาการนี้ว่า

“ระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่แท้จริง ซึ่งกำหนดโดยลักษณะการแก้ปัญหาของแต่ละบุคคลกับระดับของศักยภาพแห่งพัฒนาการที่กำหนด โดยผ่านการแก้ปัญหาภายใต้คำแนะนำของผู้ใหญ่ หรือในการร่วมมือช่วยเหลือกับเพื่อนที่มีความสามารถเหนือกว่า” และได้กล่าวสนับสนุนอีกว่า “พื้นที่รอยต่อพัฒนาการในวันนี้ จะเป็นระดับของพัฒนาการในวันพรุ่งนี้ อะไรก็ตามที่เด็กสามารถทำได้โดยอยู่ภายใต้ความช่วยเหลือในวันนี้ วันพรุ่งนี้เขาจะสามารถทำได้ด้วยตัวของเขาเอง เพียงได้รับการเรียนรู้ที่ดีจะนำมาซึ่งพัฒนาการที่เจริญขึ้น” (Vygotsky. 1978, p.86-89)

จากแนวคิดข้างต้น ผู้สอนหรือผู้ที่มีศักยภาพสูงกว่ามีบทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน โดยการช่วยเหลือด้วยวิธีการต่างๆ ตามสภาพของปัญหาที่เผชิญอยู่ในตอนนั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง ภายใต้การช่วยเหลือ แนะนำ สนับสนุน ขณะที่ผู้เรียนกำลังแก้ปัญหาหรือกำลังอยู่ในระหว่างการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง (ผู้เรียนกำลังอยู่ในพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ) ทำให้ผู้เรียนต้องสร้างความรู้ความเข้าใจเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน และปรับการสร้างความรู้ความเข้าใจภายในตน (Internalization) ให้กลายเป็นความรู้ความเข้าใจใหม่ภายในตนเอง ซึ่งจะส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน ให้ก้าวไปสู่ขั้นหรือระดับพัฒนาการที่สูงขึ้นไป (Raymond. 2000, p.176) ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถกำกับตนเองในการเรียนรู้ และมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้น

3.3 กระบวนการ/ขั้นตอนของแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้

วูด บรุนเนอร์ และรอสส์ (Wood, Bruner & Ross. 1976) ได้เสนอวิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ 6 ประการ คือ

1. การสร้างความสนใจ (Recruitment) โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะเรียนรู้ด้วยความสมัครใจ โดยผู้เรียนจะต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของงานหรือการเรียนรู้นั้น
2. ลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ ระเบียบ หรือกฎเกณฑ์ (Reduction in degree of freedom) เพราะจะทำให้ยากต่อการจัดการหรือการให้ความช่วยเหลือ ดังนั้น ผู้สอนจะต้องสะท้อนผลการเรียนรู้ (Feedback) เป็นระยะๆ สม่ำเสมอ ต่อเนื่องกัน เพื่อให้ผู้เรียนนำผลไปใช้เพื่อเพิ่มระดับการเรียนรู้ในแต่ละขั้นได้อย่างถูกต้อง
3. รักษาทิศทางการเรียนรู้ (Direction maintenance) ผู้สอนต้องดูแลกวดขันผู้เรียนเป็นพิเศษเพื่อให้เรียนรู้ที่จะมุ่งไปสู่จุดมุ่งหมายตั้งไว้

4. กำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัด (Marking critical features) เช่น ผู้สอนเมื่ออธิบายเนื้อหาสาระบางอย่างที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ก็ควรเน้นเสียงเป็นพิเศษ หรือหากผู้เรียนเกิดความขัดแย้งในการทำความเข้าใจสิ่งที่เรียนรู้ ผู้สอนควรแปลความหมายของเรื่องที่กำลังเรียนรู้นั้นๆ เสียใหม่ ด้วยภาษาที่ให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายๆ และถูกต้องตรงกัน

5. ควบคุมความคับข้องใจของผู้เรียน (Frustration control) รับรู้ต่ออารมณ์ของผู้เรียนที่แสดงออกมา เช่น ผู้สอนต้องยอมรับความรู้สึกของผู้เรียนกรณีที่เขาเกิดความไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังเรียนรู้ ไม่ควรเพิกเฉยหรือปล่อยให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ค้างคาใจ เพราะจะทำให้ผู้เรียนมีความคับข้องใจเพิ่มมากขึ้น

6. ควรมีการสาธิต (Demonstration) โดยการสาธิตหรือให้แบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียนในการแก้ปัญหาการเรียนรู้ของเขา

(Moor, P., 1996, Gledhill, R. & Morgan, D., 2000, and Lipscomb, L., Swanson, J., West, A., 2004)

1. การชี้แนะ (Modeling) ผู้สอนจะอธิบายงานและแสดงขั้นตอนการปฏิบัติโดยย่อให้ผู้เรียนได้ดูก่อนตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการ รวมไปถึงขั้นตอนการนำเสนอผลงาน

2. การถามคำถาม (Questioning) ผู้สอนอาจนำเข้าบทเรียนด้วยการถามคำถามเพื่อดึงความสนใจ หรือเพื่อให้ผู้เรียนรวบรวมความคิดก่อนการปฏิบัติงาน

3. การระดมความคิด (Brainstorming) ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนร่วมแสดงความคิดเห็นในการกำหนดขอบเขตหัวข้อ คำ หรือวลีที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียน

4. การรับสาร (Reception Scaffolds) ผู้สอนอาจให้ แผนผังความคิด (Concept Map) ที่มีคำสำคัญเพื่อช่วยนักเรียนในการเรียบเรียงข้อมูลที่จะพูด หรือ ให้ตัวอย่างแบบสอบถาม เพื่อให้ นักเรียนนำไปเก็บข้อมูล

5. การเขียนรายการ (Listing) ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนร่วมแสดงความคิดเห็นโดยการเขียนข้อมูลเป็นรายการ เพื่อให้ นักเรียนคุ้นเคยกับการเขียนคำสำคัญต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเรียน

6. การจับคู่ (Matching) ผู้สอนอาจทำเกมจับคู่ภาพกับคำศัพท์ หรือคำศัพท์กับคำอธิบาย เพื่อช่วยนำความรู้เดิมของผู้เรียนมาใช้ให้มากที่สุด

7. นักเรียนสามารถปรึกษากับผู้สอน (Consulting) ในด้านของการออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ที่จะใช้ในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่ากระบวนการ/ขั้นตอนของแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ มีดังนี้

1. การชี้นำ อธิบายขั้นตอน
2. ลดระดับการเรียนรู้
3. รักษาทิศทางการเรียนรู้
4. กำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่จะเรียนรู้ให้
5. ควบคุมความคืบหน้าของผู้เรียน
6. ควรมีการสาธิตและให้คำปรึกษา

3.4 แนวทางในการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนโดยการเสริมต่อการเรียนรู้

พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2558, หน้า 436-437) ได้เสนอแนวทางในการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนโดยการจัดเครื่องช่วยสร้างการเรียนรู้ที่เหมาะสมมีดังนี้

1. วิเคราะห์และแยกงานที่ผู้เรียนจะต้องทำออกเป็นส่วนย่อยๆหรือขั้นตอนย่อยๆ เพื่อช่วยให้เรียนรู้และทำงานนั้นได้ง่ายขึ้น
2. บอกวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน ให้ผู้เรียนรู้ว่าต้องทำอะไร เพราะอะไร ชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่เขาทำได้แล้ว และสิ่งที่เขายังไม่ได้ทำ แต่ควรจะทำให้ได้ ผู้เรียนต้องมีความชัดเจนในพฤติกรรมหรือการกระทำที่เป็นเป้าหมายการเรียนรู้
3. ให้คำสั่งที่ชัดเจนในการมอบหมายงาน ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน ให้ผู้เรียนรู้เส้นทาง และวิธีการในการทำงานให้สำเร็จ
4. กระตุ้นและจูงใจให้ผู้เรียนสนใจในสิ่งที่จะเรียนรู้และมีใจจดจ่อในงานที่ทำ
5. แนะนำแหล่งเรียนรู้และช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียน
6. ให้แนวทางในการทำงานให้สำเร็จอย่างรวดเร็ว
7. ทำให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่างหรือมีแบบอย่างที่ดีให้ผู้เรียน
8. ดูแลกำกับการทำงานของผู้เรียน ให้ผู้เรียนจดจ่อกับงาน การเรียนรู้งาน สร้างบรรยากาศที่ปลอดภัยในการทำงาน
9. ติดตามการทำงานของนักเรียน ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงและประเมินการทำงานของผู้เรียน

วิธีการและเทคนิคที่นิยมใช้ในการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนมีหลากหลาย เช่น การใช้ตัวแบบ การสอนตรงๆ การสาธิต การแนะ การคิดตั้งๆ การให้ข้อมูลหรือข้อสรุปบางส่วน การยกตัวอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนวิธีการหรือเครื่องช่วยสร้างการเรียนรู้ของตน

(a reciprocal scaffolding) เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากกันและกัน นับเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากกันและกัน นับเป็นวิธีการที่ให้ผลดีมาก

ในยุคที่เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาททางการศึกษาอย่างมากได้มีการใช้คอมพิวเตอร์เข้ามาแทนครูในด้านการให้คำชี้แนะ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และขอคำชี้แนะจากเว็บต่างๆ ที่ได้จัดทำบทเรียนออนไลน์ และให้คำปรึกษาแบบออนไลน์ได้ เรียกว่าเป็นการใช้เทคโนโลยีช่วยสร้างการเรียนรู้ (a technical scaffolding)

4. การเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะ

4.1 ความหมายของคาราโอเกะ

คาราโอเกะ คือรูปแบบคำสองคำจากภาษาญี่ปุ่น คือคำว่า "Kara" กับ "Oke" ซึ่งแปลว่า เสียงดนตรีเปล่าไม่มีคนร้อง

"คาราโอเกะ" ถือกำเนิดขึ้นมาในประเทศญี่ปุ่นเป็นครั้งแรก ได้ค้นหามาอย่างต่อเนื่อง นิยมอย่างสูงในปี ค.ศ.1977 ซึ่งระยะ 20 ปีแรกของคาราโอเกะ แพร่หลายและนิยมในเมือง Kobe ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในสามเมืองของประเทศญี่ปุ่นต่อมาก็ขยายเป็นที่นิยมไปทั่วโลก

พรนิพา ปรีหะจินดา (2542, หน้า 24-26) กล่าวว่า "คาราโอเกะ" ได้ถือกำเนิดขึ้นมาในประเทศญี่ปุ่นครั้งแรก และได้พัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งเป็นที่นิยมกันสูงนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1997 ตามสเน็กบาร์ ร้านอาหารต่างๆในญี่ปุ่นนิยมกันมากขึ้น เพราะคนญี่ปุ่นมีนิสัยชอบร้องเพลงกันอยู่แล้ว ในปี 1991 คาราโอเกะระบาดแพร่ไปทั่วในญี่ปุ่น มีประมาณ 70,000 ร้าน

คาราโอเกะในสมัยก่อนๆ ใช้เป็นเครื่องมือผ่อนคลายความกังวล เป็นที่ระบายความตึงเครียดจากการทำงานและมักจะมีตามบาร์ที่มีการดื่มและการหาความสุขให้ตนเอง ด้วยการร้องเพลง

ในระยะแรกๆ คาราโอเกะถูกมองว่าเป็นสัญลักษณ์ของคนที่ชอบดื่มเหล้า เที่ยวกลางคืน แต่ความคิดนั้นได้เปลี่ยนไปเพราะคนญี่ปุ่นไม่ว่าจะเป็นแม่บ้าน นักเรียน นักศึกษา คนแก่ก็ชอบร้องเพลงทั้งนั้น การร้องคาราโอเกะช่วยให้คนที่ไม่กล้าร้องเพลงต่อหน้าบุคคลอื่นหรือน้ำเสียงในการร้องไม่ดี ก็สามารถคลอไปกับคาราโอเกะได้ เพราะเสียงดนตรีจะช่วยคลอเสียงร้องของคนที่ไม่ดีให้น่าฟังขึ้นได้ คาราโอเกะจึงกลายเป็นความบันเทิงของคนญี่ปุ่นได้แทบทุกคน

ปัจจุบันคาราโอเกะไม่เพียงแต่เป็นที่นิยมในประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ยังได้รับความนิยมในประเทศต่างๆ ทั้งในเอเชีย ยุโรป และอเมริกา รวมทั้งประเทศไทยด้วย ซึ่งแน่นอนว่าเพลงที่ถูกนำมาทำเป็นคาราโอเกะนั้น นอกจากจะเป็นเพลงฮิตของญี่ปุ่นแล้ว ก็ยังเป็นเพลงฮิตของประเทศต่างๆ มากมาย รวมทั้งเพลงฮิตของประเทศไทยด้วย

ในประเทศไทย คาราโอเกะสามารถสร้างความบันเทิงกับคนที่ชอบฟังเพลง ให้คนได้ฝึกร้องเพลง ขณะเดียวกันก็ช่วยผ่อนคลายความเครียดจากการทำงานและยังเป็นที่แพร่หลายได้อย่างรวดเร็ว เพราะการร้องเพลงคาราโอเกะสามารถทำได้แทบทุกที่ ทุกเวลาที่ต้องการ การพัฒนาในด้านการบริการที่สะดวก เทคโนโลยีที่ทันสมัย คาราโอเกะใช้ได้ทั้งในบ้าน ในที่ทำงานและในโรงเรียนและยังเป็นอุปกรณ์ในการศึกษาหาความรู้จากเสียงตนเอง

การใช้คาราโอเกะ เพื่อการศึกษาของไทยปัจจุบัน ได้มีการผลิต “คาราโอเกะเพลงไทยเดิม” โดยอาจารย์ สุตจิต ดุริยประณีต ศิลปินแห่งชาติสาขากการแสดงด้านคีตศิลป์ กับบริษัท แกรนด์ดูเอท พาสปอร์ต จำกัด ร่วมกันผลิตเป็นมิวสิควีดีโอเทปคาราโอเกะสำหรับเป็นอุปกรณ์ช่วยสอนนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ขึ้น เมื่อปี พ.ศ. 2536

สรุปได้ว่า คาราโอเกะ หมายถึง เสียงดนตรีที่ใช้ประกอบเพลงในการร้องเพลงของผู้ร้องเพลง โดยมีตัวหนังสือแสดงบนจอภาพ พร้อมกับมีแถบสีแสดงไปตามตัวหนังสือให้ตรงกับทำนองและจังหวะดนตรี เพื่ออำนวยความสะดวกสำหรับคนที่จำเนื้อร้องไม่ได้ คาราโอเกะ เป็นการสร้างความบันเทิงกับคนในปัจจุบัน ซึ่งทำให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ผ่อนคลายความตึงเครียด ผู้วิจัย จึงได้นำคาราโอเกะมาใช้ในกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับคาราโอเกะ เพื่อพัฒนาการความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อทดแทนการสอนแบบท่องจำ เป็นแรงจูงใจเกิดการเรียนรู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในทางที่ดี เพราะการสอนอ่านเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ที่ดี ในการเรียนวิชาอื่นต่อไป

4.2 คุณสมบัติของคาราโอเกะ

คาราโอเกะได้พัฒนาขึ้นมาจากเดิมมาก ซึ่งจะเห็นว่าคาราโอเกะนอกจากจะมีภาพและเสียงแล้วคุณสมบัติพิเศษที่แตกต่างจากเทปโทรทัศน์ธรรมดา คือ การมีเนื้อเพลงและเครื่องหมายเน้นคำร้องอยู่ด้านล่างของจอภาพ ซึ่งทำสะดวกต่อผู้จำเนื้อเพลงไม่ได้หรือไม่มีความถนัดในการร้องเพลง สามารถร้องตามได้และเหมาะสำหรับการฝึกหัดเลียนตามแบบมาก

4.3 คุณค่าของคาราโอเกะ

คาราโอเกะเป็นที่นิยมในทุกชนชั้น ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ ดังที่ ไมเคิล เจ แวงเนอร์ และ จอร์น เอส บริก (มนตรี เมฆวิไล, 2538. หน้า 34 อ้างอิงจาก Michael J. Wangner & John S. Brick 1993. P. 44-46) ได้กล่าวไว้ว่า “ขณะที่ไม่มีอะไรสามารถแทนครูที่ดีได้ในกระบวนการกระตุ้นความในใจของนักเรียน ท่านก็จะประหลาดใจ ที่คาราโอเกะสามารถทำได้ หนึ่งในคุณภาพที่ดีที่สุดของความคิดประดิษฐ์ คือ ความจริงที่ว่า แม้แต่นักเรียนที่ได้ยินเสียงบันทึกของตน เขายังชอบคาราโอเกะ กลายเป็นส่วนสำคัญของการเรียนรายบุคคล การเรียนดนตรีได้กลายเป็นของง่ายและในเวลาอันสั้น กลายเป็นความสะดวกสบาย”

4.4 การนำเอาคาราโอเกะมาใช้ในห้องเรียน

มีบทความที่เกี่ยวข้องในนิตยสาร Muic Educator Journal มีนาคม 1993 ไมเคิล เจ แวงเนอร์ และ จอร์น เอส บริก ได้เขียนบทความลงในนิตยสาร นิตยสาร Muic Educator Journal ประจำเดือน มีนาคม 1993 โดยกล่าวว่า "ได้มองเห็นทางที่จะนำเอาคาราโอเกะมาใช้ในห้องเรียน" จึงได้มีการนำไปใช้ในการฝึกร้องเพลงในวิชาดนตรี ภายหลังจากการนำไปใช้ 4 เดือน ได้ทำการสำรวจ พบว่า

1. คาราโอเกะกระตุ้นความสนใจของนักเรียน
2. ครูสามารถดูแลนักเรียนได้อย่างทั่วถึง
3. นักเรียนชอบเนื่องจากมีเนื้อร้องให้อ่าน
4. นักเรียนมีความคิดรวบยอด สามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว
5. นักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น

คาราโอเกะ ซึ่งกลายเป็นรูปแบบสันทนาการ ที่ได้รับความนิยมจากชาวญี่ปุ่นมากที่สุด กำลังขยายอาณาจักรไปยังตลาดซุเปอร์มาร์เก็ต ภัตตาคาร และแม้แต่ในห้องเรียนของโรงเรียนต่างๆ เพราะขณะนี้ คาราโอเกะได้ขยายไปตามห้องเรียน โดยถือเป็นเครื่องมือการศึกษาสมัยใหม่ ปัจจุบันนี้ โรงเรียนชั้นประถมประมาณ 1,000 แห่ง กำลังใช้คาราโอเกะสอนวิชาดนตรี กับเด็กนักเรียนทั่วประเทศญี่ปุ่น (มนตรี เมฆวิไล, 2538. หน้า 35 อ้างอิงจาก สกุลไทย, ฉบับ 2095 หน้า 38)

5. ความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด

5.1 ความหมายของการอ่านคำที่มีตัวสะกด

ผกาศรี เย็นบุตร (2542, หน้า 5) ให้ความหมายของการอ่านคำที่มีตัวสะกด หมายถึง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด ตามมาตราตัวสะกด โดยเริ่มจากการอ่าน แจกลูกสะกด อ่านเป็นคำ อ่านข้อความสั้นๆ อ่านเป็นประโยค เป็นการค้นหาความหมายหรือความเข้าใจจากตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้อ่าน

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และ อัมพร ทองใบ (2556, หน้า 7) ให้ความหมายของการอ่านคำที่มีตัวสะกด หมายถึง การออกเสียงคำที่มีตัวสะกดตามมาตราตัวสะกด ซึ่งเป็นพฤติกรรม การโต้ตอบระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน หรือผู้ฟังโดยผ่านสื่อ เช่น หนังสือเรียน นิตาน เรื่องสั้น เป็นต้น เป็นกระบวนการรับรู้และเข้าใจสาระที่เขียนขึ้น เป็นการรวบรวมความคิดตีความ ทำความเข้าใจ ในสิ่งที่อ่าน เพื่อนพัฒนาตนเองในด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2556) ให้ความหมายของการอ่านคำที่มีตัวสะกด หมายถึง การอ่านออกเสียงมาตราตัวสะกดได้ถูกต้องตามหลักการอ่านภายในเวลาที่กำหนดและเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

สรุปได้ว่า การอ่านคำที่มีตัวสะกด หมายถึง การออกเสียงคำที่มีตัวสะกด โดยเริ่มจาก สะกดคำ อ่านเป็นคำ อ่านข้อความสั้นๆ อ่านเป็นประโยคได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน โดยอาศัยสื่อ เช่น แบบเรียน นิทาน เรื่องสั้น และเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

นักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงความสามารถในการอ่านที่มีลักษณะคล้ายๆ กัน ดังนี้ กู๊ดแมน (Goodman, 1982, pp31-32) และคาร์เรล (Carrell, 1983, pp553-569) กล่าวถึงความสามารถในการอ่าน คือ ความสามารถที่ผู้อ่านต้องมีความเข้าใจ สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องโดยการแปลความหมาย ตีความ สรุปความคิดจากการอ่าน และเข้าใจทัศนคติของผู้เขียนจากข้อความที่ได้อ่าน

เซียฟอสส์ และ รีดเดนซ์ (Searfoss and Readence, 1994, pp231-232) คอนเลย์ (Conley, 1995, pp 178-179) และเรดเดล (Reddle, 1997, pp 68-69) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านไว้อย่างสอดคล้องกัน แบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ

1. ระดับแปลความหมาย หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจข้อมูลของเรื่องที่อ่าน
2. ระดับตีความ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจข้อมูลและความคิดของผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง ผู้อ่านต้องอาศัยประสบการณ์เดิมมาช่วยในการทำความเข้าใจกับความหมายที่แฝงอยู่
3. ระดับประยุกต์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจข้อมูลจากเรื่องที่อ่านโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิม หรือบทเรียนก่อนๆ เพื่อให้เข้าใจเรื่องที่อ่านแล้วสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

มิลเลอร์ (Miller, 1990, pp 4-7) ได้แบ่งความสามารถในการอ่านออกเป็น 4 ระดับ ซึ่งเหมือนกับแนวคิดของเซียฟอสส์และคนอื่นๆ ข้างต้น คือ ระบุกับแปลความหมาย และระดับตีความหมายส่วนที่ต่างกัน คือ

1. ระดับในการคิดวิเคราะห์ สรุปความ เป็นระดับความสามารถในการคิดวิเคราะห์และประเมินเนื้อหาที่อ่านโดยสามารถแยกความแตกต่างของข้อมูลที่ปรากฏในเนื้อหาที่อ่านได้ อะไรคือข้อเท็จจริง ความเชื่อ หรือความคิดของผู้เขียน และสามารถเปรียบเทียบเนื้อหาที่จะอ่านกับข้อมูลที่พบจากแหล่งอื่นๆ ได้ตลอดจนเข้าใจภาษาเชิงอุปมาอุปมัย ที่ผู้เขียนนำเสนอมาใช้และยังสามารถบอกได้ว่าผู้เขียนมีทัศนคติต่อเรื่องที่น่าเสนออย่างไร

2. ระดับความคิดสร้างสรรค์ เป็นความเข้าใจที่สูง ซึ่งผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจเนื้อหา ที่อ่านนอกเหนือจากสิ่งที่ผู้อ่านนำเสนอไว้ โดยผู้อ่านจะต้องใช้ความรู้เดิมและประสบการณ์ ที่มีอยู่เข้าเชื่อมโยงกับสิ่งที่พบในบทอ่านนั้นๆ

5.2 แนวคิดของความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด

กรมสุขภาพจิต (2543, หน้า 23-24) ได้เสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา แบ่งออกเป็น 2 แนวคิด ดังนี้

การอ่านออกเสียงหรือการจำคำ (Word recognition) มี 7 ลำดับ ดังนี้

ลำดับที่ 1 จำรูปร่างของตัวอักษรได้ (การจำแนกโดยใช้สายตา)

ลำดับที่ 2 จำเสียงพยัญชนะและเสียงสระได้ (การจำแนกเสียง)

ลำดับที่ 3 อ่านออกเสียงสระและพยัญชนะได้

(1) พยัญชนะเดี่ยว พยัญชนะควบกล้ำ

(2) สระเสียงสั้น สระเสียงยาว สระประสม

(3) วรรณยุกต์

ลำดับที่ 4 อ่านส่วนของคำได้

ลำดับที่ 5 อ่านคำได้

ลำดับที่ 6 อ่านประโยคได้

ลำดับที่ 7 อ่านเรื่องได้

การอ่านเพื่อความเข้าใจ (Comprehension) มี 5 ลำดับ ดังนี้

ลำดับที่ 1 บอกความหมายของคำศัพท์

ลำดับที่ 2 ความเข้าใจคำศัพท์ อ่านคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์

ลำดับที่ 3 ความเข้าใจประโยค เข้าใจและบอกความหมายของประโยค

ลำดับที่ 4 ความเข้าใจข้อความ

(1) เข้าใจรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน

(2) สามารถสรุปใจความจากข้อความที่อ่าน

(3) เข้าใจในเชิงประเมินข้อความที่อ่าน

ลำดับที่ 5 ความเข้าใจเรื่องราว

(1) เข้าใจรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน

(2) สามารถสรุปใจความจากเรื่องที่อ่าน

(3) เข้าใจในเชิงประเมินในเรื่องที่อ่าน

นอกจากนี้ บันลือ พฤกษ์วัน (2543, หน้า75-76) ได้กำหนดแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา ออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. การอ่านออก เป็นการอ่านเบื้องต้น เพื่อให้รู้จักการอ่านพยัญชนะ สระ เพื่อการผสมเสียงอ่านเป็นคำ ทีละคำ มุ่งเน้นให้อ่านคำ ออกเสียงได้ถูกต้อง จึงวิธีสะกดตัวผสมคำอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้หลักเกณฑ์ในการไล่คำสะกดคำ อ่านคำใหม่ได้ เช่น ถ้าอ่านคำว่า ตา ได้ก็อ่านคำว่า งา นา ยา วา ได้ เป็นต้น ลักษณะการอ่านแบบนี้เรียกว่า อ่านออก ให้อ่านคำได้แตกฉาน หรือ เรียกว่า อ่านหนังสือแตก แต่มักไม่มุ่งในเรื่องความหมาย

2. การอ่านได้ เป็นการอ่านให้เป็นคำหรือเป็นประโยคที่มีภาพประกอบในการช่วยอ่าน อาจเริ่มด้วยการฝึกอ่านภาพ เรื่องราวหรือนิทานประกอบภาพ เพื่อมุ่งไปสู่การอ่านให้ควมรู้เรื่องจากสิ่งที่อ่าน เพื่อดึงดูดให้นักเรียนสนใจ เป็นการท้าทายให้อ่าน ให้ผู้เรียนเห็นว่าการอ่านนั้นง่ายประสบความสำเร็จง่ายและอ่านแล้วรู้เรื่องด้วย จะเห็นได้ว่า การเรียนอ่านที่ดีต้องมีภาพเป็นเครื่องช่วยอ่าน ช่วยกำหนดแนวการฝึกอ่านและให้ความหมายของคำที่อ่านได้

3. การอ่านเป็น เป็นการอ่านที่สามารถประเมินเรื่องราวที่อ่านได้ หลังจากการได้รู้เรื่องราว ที่อ่านแล้ว ถ้าเป็นการอ่านนิทานก็ต้องส่งเสริมให้ประเมินตัวละครว่า ตัวละครใดดีหรือไม่ดีอย่างไร ควรเลือกตัวละครใดเป็นแบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติ ชั้นการประเมินตัวละคร หรือวิเคราะห์ผลการอ่านก็ดี การใช้ประโยชน์ของการอ่านที่ดีถือว่าการอ่านเป็น

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านมาตราตัวสะกดตามแนวคิดของ บันลือ พฤกษ์วัน ข้อที่ 1-2 เพื่อให้สอดคล้องกับระดับความสามารถของกลุ่มตัวอย่างและจุดมุ่งหมายของงานวิจัย

5.3 วิธีที่ใช้ในการสอนอ่านสะกดคำ

การสอนอ่านสำหรับเด็กที่ยังไม่เรียนหนังสือ ให้สามารถอ่านและถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดหรือคำพูดออกมาเป็นตัวหนังสือ นับตั้งแต่เริ่มมีการสอนหนังสือไทยมาจนถึงปัจจุบัน มีวิธีการสอนหลายวิธีดังนี้

1. วิธีการอ่านแบบแจกลูกสะกดคำ (spelling Approach) คือการสอนที่ถือว่าคำประกอบด้วยรูปและเสียงของพยัญชนะ วรรณยุกต์ ตัวสะกด ฯลฯ เวลาสอนอ่านแทนที่จะอ่านเป็นคำๆ มีความหมายเลยทีเดียวก็น่าสนใจพยัญชนะ สระ ฯลฯ ให้ออกเสียงได้ถูกต้องเป็นคำๆ อีกทีหนึ่งเป็นการช่วยให้อ่านคำได้เพราะผู้อ่านรู้จัก พยัญชนะ สระ ตัวสะกดแล้วใช้เสียงช่วยพาไป เช่น ปานนักเรียนจะสะกดว่า ปา-ปา ปาน-น-ปาน หรือ ป-า-น ปาน

2. วิธีสอนแบบเทียบเสียง (Phonic Approach) วิธีนี้ยึดการเทียบเสียงสระหรือสระและตัวสะกดเป็นหลักในการอ่าน เพื่อประโยชน์ในการเทียบเสียงหัดอ่าน เช่น กา ขา มา นา ตา มี

เสียง อา เหมือนกัน มี ดี บี ซี ดี มีเสียง อี เหมือนกัน เมื่อผันได้แล้วนำคำที่อ่านได้มาเขียนประโยค เช่น กา ตี ตา ตา สี มี นา การสอนคำที่มีตัวสะกดก็ใช้วิธีการเทียบเสียงเช่นเดียวกับ กาน นาน วาน มีเสียง อาน กัน จัน มั่น มีเสียงอัน ตามปกติการสอนเทียบเสียงบ้างก็เรียกรวมๆ กันว่า แจกลูกเทียบเสียง หรือผันอักษร เพื่อประโยชน์ในการเทียบเสียงหัดอ่านเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการสอนสะกดคำนั้นเพื่อประโยชน์ในการหัดเขียน เขียนให้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่การสอนสะกดคำก็มีประโยชน์ในการช่วยให้เด็กได้ดีเช่นกัน เพราะฉะนั้นในการสอบเทียบเสียงหรือสะกดคำแต่ละครั้งครูจึงมีจุดมุ่งหมายอยู่ในใจก่อนว่าสอนเพื่อให้อ่านหรือสอนเพื่อเขียนแต่อย่างไรก็ตาม ทั้งการสอนอ่านและการสอนเขียนก็จะสอนแยกจากกันโดยอิสระไม่ได้

3. วิธีสอนแบบมาตรฐาน (The Basal Method) วิธีนี้ได้แบบอย่างมาจากการสอนภาษาจากต่างประเทศโดยยึดหลักว่าในชีวิตประจำวันนั้นคนเราสื่อความหมายกันเป็นประโยคและคำจึงจะทำให้เข้าใจตรงกัน การสอนที่สอดคล้องกับธรรมชาติของภาษาคือ สอนให้เป็นประโยคและคำเลยทีเดียว โดยคัดเลือกประโยคและคำที่มีความหมายต่อตัวผู้เรียนมาให้อ่านและเขียนแยกออกเป็น 2 วิธี

3.1 สอนเป็นคำ (Word Approach) คือ ให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วมีคำอธิบายได้ภาพการสอนด้วยวิธีนี้ เป็นการสอนให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยตา ระหว่างคำกับภาพ โดยคาดหวังว่านักเรียนเห็นบ่อยๆ จะจำคำได้ภาพได้ นอกจากการอ่านคำที่มีภาพประกอบย่อมมุ่งใจเด็กได้ดีกว่าอ่านตัวหนังสือเฉยๆ

3.2 การสอนเป็นประโยค (Sentence Approach) คือการนำเอาข้อความที่เป็นประโยคมาให้ให้นักเรียนอ่าน โดยเลือกประโยคที่มีความหมาย หรือมีความสัมพันธ์กับผู้เรียนหรือเกิดจากคำบอกเล่า คำพูดของผู้เรียนมาเขียนให้อ่าน การสอนวิธีนี้เป็นไปตามความเชื่อของนักจิตวิทยาที่เชื่อว่าเด็กมีคุณสมบัติพิเศษ ซึ่งจะผิดแปลกไปจากผู้ใหญ่อยู่ประการหนึ่ง ซึ่งจะแสดงออกโดยการทดลอง เด็กไม่ใช่จะอ่านได้เฉพาะคำๆ เดียวเท่านั้น แม้ประโยคยาวๆ ก็อ่านได้ถ้าครูลองเขียน คือเมื่อเด็กเห็นสิ่งใดก็จะถ่ายภาพนั้นไว้ทั้งภาพ เปรียบเสมือนเราถ่ายรูปลงบนฟิล์ม ฉะนั้นเมื่อได้เห็นสิ่งใดใหม่ จะนำเอามาเปรียบเทียบกับภาพเก่าการนำเอาการสอนเป็นคำและเป็นประโยคมาสอนเด็ก เรียกว่า การสอนแบบมาตรฐานหรือการสอนแบบเบสิก (The Basic Method) ซึ่งถือว่าเป็นการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้เรียน

4. วิธีการสอนแบบผสม หมายถึง การนำวิธีสอนเป็นคำและประโยคมาเป็นบันไดขั้นต้นเสียก่อน แล้วจึงสอนด้วยวิธีการเทียบเสียง แจกลูก เมื่อเริ่มสอนด้วยหนังสือประเภทที่สอนเป็นคำและประโยคก่อน โดยไม่คำนึงถึงหลักเกณฑ์ใดๆ ในเรื่องการสอนผสมหรือการแจกลูกให้

มากจนสังเกตว่าเด็กคุ้นเคยกับการแยกคำเป็น สระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์แล้วจึงนำเอาหนังสือแบบเรียนประเภทเทียบเสียงแจกลูกเข้ามาสมทบเรียนด้วย หนังสืออ่านเป็นคำและเป็นประโยคก็กลายสภาพเป็นแบบสอนอ่านไป จากนั้นก็จะนำเอาหนังสือแบบสอนอ่านอื่นๆ ให้นักเรียนอ่านต่อไปได้เลย

5. การสะกดคำ หมายถึง การอ่านโดยนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน การอ่านสะกดคำจะต้องให้นักเรียนสังเกตรูปคำพร้อมๆ กับการอ่าน และสอนอ่านตัวสะกดพร้อมกันกับการเขียน ครูจะต้องให้อ่านตัวสะกดคำแล้วเขียนคำพร้อมๆ กับการสอนสะกดคำจะนำคำที่มีความหมายมาสอน เมื่อสะกดคำจนจำได้แล้ว ต่อไปจะต้องไม่ใช้วิธีสะกดเพราะการสะกดคำจะเป็นเครื่องมือการอ่านคำใหม่ จึงให้อ่านเป็นคำโดยไม่ต้องสะกดคำ มิฉะนั้นนักเรียนจะจับใจความไม่ได้และอ่านได้ช้าการสะกดคำตามรูป การสะกดคำเฉพาะคำที่เป็นคำไทย ตัวสะกดตรงตามรูปคือ แม่กง ใ้ ง สะกด แม่กน ใ้ น สะกด มีวิธีการสะกดคำ ดังนี้

1. วิธีการสะกดคำตามรูปคำ

กา สะกดว่า กอ-อา-กา

ขา สะกดว่า ขอ-อา-ขา

คาง สะกดว่า คอ-อา-ง-คาง

ค้าง สะกดว่า คอ-อา-ง-คาง-ไม้โท-ค้าง

2. วิธีการสะกดคำโดยสะกดแม่ ก กา ก่อน แล้วจึงสะกดมาตราตัวสะกด

คาง สะกดว่า คอ-อา-คา-คาง-งอ-คาง

ค้าง สะกดว่า คอ-อา-คา-คาง-งอ-คาง-โท-ค้าง

3. วิธีสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกด คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด จะเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เช่น คำที่มาจากบาลีสันสกฤต เขมร ภาษาอังกฤษ เป็นต้น วิธีการสอนอ่านมีวิธีการดังนี้

3.1 เห็นรูปคำและอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง

3.2 จำรูปคำและรู้ความหมายของคำ

3.3 รู้หลักการสะกดคำ เช่น

แม่กง ใ้ ง สะกด

แม่กน ใ้ น ร ล พ ญ ณ

แม่กบ ใ้ บ ภ พ ฝ

ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดจะไม่สะกดคำ แต่ใช้หลักการสังเกตรูปคำจำคำให้ได้โดยอ่าน และเขียนคำนั้นเสมอ หมายความว่า หมายความว่า และรู้หลักการสะกดคำ เช่น เหตุ ให้รู้ว่า ตุ ออกเสียง ด เป็นเสียงท้าย

4. วิธีสะกดคำอักษรควบ มีการสะกดคำ2วิธี คือ สะกดคำเพื่ออ่านจะมุ่งเสียงของคำด้วยการอ่านอักษรควบก่อน เช่น กร ออกเสียง กรอ ปล ออกเสียง ปลอ แล้วนำเสียง กรอ ปลอ สะกด คำ กรอ-อจ-งอ-กรอจ ออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงกล้ำก่อน วิธีนี้นักเรียนจะออกเสียงกล้ำชัดเจน อีกวิธีหนึ่งเป็นการสะกดคำแบบเรียงพยัญชนะต้น วิธีนี้ใช้ในการสะกดคำเพื่อเขียน เช่น กอ-รอ-อา-บอ-กราบ ถ้าสะกดคำแบบเรียงพยัญชนะต้น นักเรียนจะออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวแรก และทิ้งเสียงพยัญชนะตัวที่สอง ทำให้ออกเสียงควบไม่ชัด

5. วิธีการสะกดคำอักษรนำ มีวิธีการสะกดคำดังนี้

5.1 ห นำ ย ร ล ว ให้ออกเสียงพยัญชนะนำก่อน หน ออกเสียง หนอ หย ออกเสียง หยอ เป็นต้น แล้วจึงจะสะกดคำ เช่น หยา สะกดว่า หยอ-อา-หยา หนุ สะกดว่า หนอ-อู-หฺนุ ให้เห็นว่าอักษรตัวแรกมีอิทธิพลต่อตัวที่สอง บางคนจะให้อ่านแบบเทียบเสียง เช่น ลา-หลา มา-หมา ลาด-ตลาด เพื่อสังเกตเสียงอ่าน ส่วนตัวสะกดเพื่อมุ่งเขียนสะกดคำถูกต้อง จะสะกดคำแบบเรียงพยัญชนะก็ได้ มุ่งการจำรูปคำ เช่น หอ-ยอ-อา-หยา หอ-อู-หฺนุ ก็ได้

5.2 อ นำ ย ให้ออกเสียง ออ เป็นเสียง ย แล้วสะกดคำ อย่าสะกดว่า ยอ-อา-ยา-เอก-อย่า (ออกเสียง อย่า เพราะอิทธิพลของเสียง อ ที่เป็นอักษรนำ) หรือ ออ-ยอ-อา-ยา-ไม้เอก-อย่า อีกวิธีหนึ่งไม่สะกดให้จำเป็นรูปคำทั้ง 4 คำ คือ อย่า อยู่ อย่าง อยาก

5.3 การสะกดคำที่อักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว หรืออักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว เช่น สง_สน_สม_ผล_กล_ถง_ตล เป็นต้น ให้ออกเสียงนำก่อน เช่น สน ออกเสียง สะ-หนอ สม ออกเสียง สะ-หมอ ผล ออกเสียง มะ-หลอ ตล ออกเสียง ตะ-ลอ แล้วจึงสะกดคำเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง เสมอ สะกดว่า สะ-หมอ-เออ-สะ-เหมอ สนอง สะกดว่า สะ-หนอ-อจ-งอ-สะหนอง (วิธีนี้ครูมักจะไม่คุ้น) หรือจะสะกดคำแบบเรียงพยัญชนะก็ได้ แต่มุ่งการเขียนคำให้ถูกเช่น สนอง สะกดว่า สอ-นอ-อจ-งอ สะหนอง เสมอ สะกดว่า สอ-มอ-เออ-สะเหมอ นักเรียนจะไม่ได้หลักการออกเสียง แต่ถ้าอ่านบ่อยและอ่านมากจะทำให้อ่านได้ถูกต้อง การสอนอ่านอักษรนำควรให้นักเรียนทราบว่าเป็นอักษรนำ เสียงจะตามตัวหน้า

6. วิธีการสะกดคำที่สระเปลี่ยนและลดรูป มีสระบางตัวเมื่อมีตัวสะกดจะเปลี่ยนรูปคำ เช่น

สระโอะ มีตัวสะกด จะลดรูป

ลด สะกดว่า ลอ-โอะ-ดอ-ลอ

สระอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ

วัน สะกดว่า วอ-อะ-นอ-วัน

สระอะ มีตัวสะกดจะเปลี่ยนรูปใช้ไม้ไต่คู้

เปิด สะกดว่า ปอ-เอะ-ดอ-เปิด

สระเออ มีตัวสะกดเปลี่ยนรูป

เดิน สะกดว่า ดอ-เออ-นอ-เดิน

สระแอะ มีตัวสะกดจะเปลี่ยนรูป

แข็ง สะกดว่า ขอ-แอะ-งอ-แข็ง

สระอัว มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูป

ลวด สะกดว่า ลอ-อัว-ดอ-ลวด

การสอนคำที่มีสระเปลี่ยนรูปให้นักเรียนสังเกตรูปคำและเข้าใจว่าใช้สระใดเป็นสระประสมคำและ
รู้ความหมายของคำ รูปคำมีวิธีเขียนอย่างไร การอ่านและเขียนอยู่เสมอจะทำให้นักเรียนจำคำได้ดี

7. วิธีสะกดคำที่มีตัวการันต์เป็นคำที่มาจากภาษาอื่น คำที่มาจากภาษาอื่น
เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต จะมีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา การสะกดคำที่มีการันต์จะให้อ่าน
เป็นคำ แล้วสังเกตรูปคำ แล้วรู้จักกฎเกณฑ์ตามหลักภาษา คำที่มีตัวการันต์ พยัญชนะการันต์จะไม่
ออกเสียง

จากการศึกษาค้นคว้าวิธีที่ใช้ในการสอนอ่าน ผู้วิจัยพบว่ามีความครอบคลุมและ
สอดคล้องกับสิ่งที่ใช้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำวิธีที่ใช้ในการสอนอ่านมาใช้ในการออกแบบการพัฒนาการ
จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านสะกดคำ

1. วิธีสอนอ่านแบบแจกลูกสะกด
2. วิธีสอนแบบเทียบเสียง
3. วิธีสอนแบบมาตรฐาน
4. วิธีการสอนแบบผสม
5. การสะกดคำ

5.4 การประเมินความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด

สมบัติ จำปาเงิน และสำเนียง มณีกาญจน์ (2550, หน้า 48-49) กล่าวถึงการวัด
และการประเมินผลความสามารถในการอ่านมาตราตัวสะกดว่ามีประสิทธิภาพในเบื้องต้นนี้
พิจารณาได้จากความเข้าใจ ความเร็ว นิษฐ์รักการอ่าน ความสนใจและวิจารณ์ว่าไม่มีเพียงใด

ความเข้าใจ ได้แก่ การเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ครบถ้วนกระบวนการความ ได้เนื้อหาสาระตามความประสงค์ของผู้แต่ง

ความเร็ว ได้แก่ ความเร็วในการอ่าน แม้จะมีความสำคัญรองลงมาจากความเข้าใจ แต่ก็จำเป็นมาก เพราะการอ่านช้าเกินไป บางกรณีอาจไม่ทันการและเสียประโยชน์มาก

ความมีนิสัยรักการอ่าน ได้แก่ การอ่านอย่างมีสมาธิ ไม่อ่านแบบเรื่อยเปื่อยโดยไร้จุดหมาย หรือออกท่าทางโดยไม่จำเป็น มีนิสัยชอบจดบันทึก ตลอดจนนิสัยการเปิดพจนานุกรมเพื่อให้ทราบความหมายที่ชัดเจนเมื่อไม่เข้าใจ

ความสนใจ ได้แก่ การสนใจอ่านอย่างสม่ำเสมอ อ่านแต่ละครั้งได้ประโยชน์เสริมสร้างความรู้ ประสบการณ์ และความบันเทิงให้ชีวิต

ความมีวิจารณญาณ ได้แก่ การอ่านอย่างพินิจพิจารณา นับเป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจ ในระดับสูงถึงขั้นเอาไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

กระทรวงศึกษาธิการ (2556) ได้กล่าวถึง การวัดและประเมินผลความสามารถในการอ่านมาตราตัวสะกด โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. อ่านเป็นคำ กำหนดคำมาตราตัวสะกดต่างๆ นักเรียนอ่าน โดยมีเกณฑ์การคะแนน คือ อ่านคำนั้นได้ถูกต้อง ได้คำละ 1 คะแนน ถ้าอ่านผิด ได้ 0 คะแนน

2. การอ่านประโยค เช่น มีประโยคสำหรับให้นักเรียน 1 ชุด ประกอบด้วย ข้อความ 5-6 ประโยค มีเกณฑ์การให้คะแนน โดยคิดจากคำอ่านในประโยคเฉพาะที่ขีดเส้นใต้คำละ 1 คะแนน (คำที่ไม่คิดคะแนนหากนักเรียนอ่านผิดให้ผู้ประเมินบันทึกคำนั้นไว้ในช่องหมายเหตุ เพื่อใช้ในการประกอบการพัฒนานักเรียนต่อไปด้วย) คำซ้ำกันถ้าอ่านผิดถือเป็น 1 คำ

3. อ่านข้อความที่เป็นเรื่องราว เช่น ข้อความที่เป็นเรื่องราวบรรจุคำได้ประมาณ 50 คำ คำที่ประเมิน 30 คำ ออกเสียงคำ ประโยคและข้อความได้ถูกต้อง (คำซ้ำกันถ้าผิดถือเป็น 1 คำ)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

มนกานต์ พานิช และคณะ. (2549) ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคผังกราฟิกเพื่อการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทยด้านการอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคผังกราฟิกเพื่อการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทยด้านการอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อทดลองใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคผังกราฟิกเพื่อการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทยด้านการอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 3) ศึกษาผลการใช้โดย

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านจับใจความระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคผังกราฟิกเพื่อการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทยด้านการอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสอดคล้อง และมีประสิทธิภาพ 93.68/86.00 และนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคผังกราฟิกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิตรินทร์ แก้วเหลี่ยม. (2553) ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาผลการใช้คาราโอเกะเพื่อฝึกทักษะการเขียนคำยากภาษาไทยและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของเพลงคาราโอเกะเพื่อฝึกทักษะการเขียนคำยากภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยเพลงคาราโอเกะ 3) เพื่อศึกษาความคงทนในการจำศัพท์ที่เป็นคำยาก พบว่า 1) เพลงเพลงคาราโอเกะเพื่อฝึกทักษะการเขียนคำยากภาษาไทย มีความเหมาะสมมาก ประสิทธิภาพ 84.30/89.40 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 2) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) คะแนนความคงทนในการจำและคะแนนหลังเรียนด้วยเพลงคาราโอเกะของนักเรียนมีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

พิชญานู เสน. (2554) ทำวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมคาราโอเกะ เพื่อพัฒนาการออกเสียงและความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษ และศึกษาความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ พบว่า 1) การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังผ่านการเรียนโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ 2) ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนผ่านเกณฑ์ โดยที่นักเรียนมีระดับผลความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีมาก หลังผ่านการเรียนโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ

อิมฤทัย สาหรัย. (2555) ทำวิจัยเรื่อง การสร้างชุดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริม รายวิชาภาษาไทย เรื่อง หลักภาษาไทยน่ารู้ โดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ชุดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมรายวิชาภาษาไทย เรื่องหลักภาษาไทยน่ารู้ โดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย ชุดกิจกรรมย่อย จำนวน 4 ชุด คือ 1) คำที่ใช้ตัวกรันต์ 2) คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา 3) คำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์ 4) คำซ้อน คำซ้ำ ซึ่งแต่ละชุดใช้เวลาเรียน 4 ชั่วโมง โดยชุดกิจกรรมมี

ประสิทธิภาพเท่ากับ 82.93/85.43 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80 /80 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรม อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

เนาวรัตน์ ฤทธิบำรุง. (2558) ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีขั้นตอน 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ชั้นผู้สอนเตรียมสถานการณ์จำลอง 2) ชั้นผู้สอนนำเสนอสถานการณ์จำลองบทบาทและกติกาการเล่น 3) ชั้นผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับสถานการณ์ข้อมูล 4) ชั้นผู้สอนและผู้เรียนสรุปการเรียนรู้ 5) ชั้นผู้สอนประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียน ผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรม พบว่ามีความเหมาะสมในองค์ประกอบต่างๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ผลการทดลองใช้พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.24/76.78 และความสามารถในการอ่านสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านสะกดคำสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แมคพิค (Mepeake, 1979 : A) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างมีระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาจนถึงความสามารถในการอ่านและเพศที่มีต่อความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาในเมือง Situate และ Masachuetts พบว่า แบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนทุกคน แต่เวลา 123 สัปดาห์ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ในการสะกดคำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษาและคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้การอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

การพัฒนากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดการดำเนินงานดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

แหล่งข้อมูล

1. ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังนี้

1.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพิชญา โคทวิ อาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

1.2 นางสาวทิพวรรณ ลาวเมือง ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาตาก เขต 2

1.3 นางศรีวรรณ หมวกชา ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านแม่ดาวใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2

2. นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่สร้างขึ้น ดำเนินการ 3 ขั้นตอน คือ

2.1 ขั้นทดลองกลุ่มย่อย นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญและแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน แบ่งเป็นนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 1 คน อ่อน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาในการสื่อสาร เนื้อหา และเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรม

2.2 ขั้นทดลองกลุ่มเล็ก นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิด การเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน แบ่งเป็นนักเรียนเก่ง 3 คน ปานกลาง 3 คน อ่อน 3 คน เพื่อพิจารณาหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70

2.3 ขั้นทดลองภาคสนาม นำเล็ก นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อใช้ในการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่จะใช้ในการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

2. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิด การเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียง คำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

การดำเนินการสร้างเครื่องมือในการศึกษา

1. ขั้นตอนการสร้างกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1.1 ขั้นตอนการสร้างกิจกรรมสอนซ่อมเสริมแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ

1) ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อให้ทราบถึงเนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

2) ศึกษาทฤษฎีและการสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดร่วมกับการใช้คาราโอเกะ จากตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำกิจกรรม

3) กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการสอนภาษาไทย ซึ่งนำมาจากเพลง เนื้อหาใน หนังสือเรียนโดยมีเกณฑ์การคัดเลือกเนื้อหา ดังนี้

3.1) เนื้อหาที่มีความทันสมัย

3.2) เนื้อหาที่มีความยาก – ง่ายเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของผู้เรียน

3.3) เนื้อหานำมาจากแหล่งข้อมูลที่อ้างอิงได้

4) ออกแบบกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการ ใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนที่ใช้ ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ขั้นที่ 1 เราหัวใจด้วยเสียงเพลง เป็นกิจกรรมที่ครูเป็นผู้แนะนำบทเพลง พร้อมกับเปิดเพลงให้นักเรียนร้องตามเพลงคาราโอเกะ 3 รอบ จากนั้นให้นักเรียนสังเกตคำที่มี ตัวสะกดในเพลง

ขั้นที่ 2 ค้นคว้า หาคำ เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน โดยให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนนำคำที่บันทึกไว้จากการสังเกตคำร้องในเนื้อเพลงที่เป็นคำที่มี ตัวสะกดมารวมกัน (ถ้ามีคำใดซ้ำกันให้บันทึกเพียงคำเดียว) จากนั้นให้นักเรียนเขียนคำลงใน กระดาษบัตรคำที่ครูแจก แล้วฝึกอ่านบัตรคำที่ตนเองมีอยู่

ขั้นที่ 3 แยกคำตามมาตรา เป็นกิจกรรมที่ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปราย ชักถามเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในเพลง จากนั้นให้นักเรียนนำบัตรคำที่ได้บันทึกไว้มาแยกให้ตรงตามมาตราตัวสะกดแล้วบันทึกลงในใบงานที่ครูแจก

ขั้นที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่มีตัวสะกดทีละคำตามบัตรคำที่ได้บันทึกไว้ โดยให้นักเรียนผลัดกันอ่านทีละคนจนครบทั้งหมด จากนั้นนำคำที่ได้มาฝึกเขียนแจกลูกประสมคำลงในใบงานที่ครูแจก

ขั้นที่ 5 ฝึกร้อง ฝึกอ่าน พร้อมเพรียง เป็นกิจกรรมที่นักเรียนร่วมกันร้องเพลงคาราโอเกะพร้อมกัน จากนั้นให้นักเรียนฝึกอ่านประโยคสั้นๆ จากบทเพลงที่ครูเตรียมไว้ เพื่อทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด

5) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละกิจกรรมโดยมีองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียน คือ

- 5.1) สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด
- 5.2) สาระสำคัญ
- 5.3) จุดประสงค์การเรียนรู้
- 5.4) เนื้อหาสาระ
- 5.5) กิจกรรมการจัดการเรียนรู้
- 5.6) สื่อ/แหล่งเรียนรู้
- 5.7) การวัดและประเมินผล
- 5.8) บันทึกหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 มีกิจกรรมที่ 1 ไร่หัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 คั่นคว่า หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกอ่าน ฝึกร้อง พร้อมเพรียง และเพลงดอกหญ้าในป่าปูน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 มีกิจกรรมที่ 1 ไร่หัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 คั่นคว่า หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกอ่าน ฝึกร้อง พร้อมเพรียง และเพลงโรงเรียนของหนู

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 มีกิจกรรมที่ 1 ไร่หัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 คั่นคว่า หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกอ่าน ฝึกร้อง พร้อมเพรียง และเพลงติด วิชาลี้ม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 มีกิจกรรมที่ 1 ไร้หัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้า หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ผีกอ่าน ผีกร้อง พร้อมเพรียง และเพลงทะเลใจ

6) นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของรูปแบบการเขียน ความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัด เนื้อหา กิจกรรม สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผล รวมทั้งเกณฑ์การวัดและประเมินผล

7) นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

8) นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พร้อมแบบประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลและความเหมาะสมของเวลากับการจัดกิจกรรมเพื่อรับคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.2 ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

2) กำหนดขอบข่ายแบบประเมินที่มีข้อความครอบคลุมการประเมินองค์ประกอบทุกด้านของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

3) สร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

4) นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด

สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอข้อเสนอนี้และ
แก้ไข แล้วจัดทำแบบประเมินฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการประเมินกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตาม
แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มี
ตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

**2. การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการ
เรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด
สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง**

2.1 การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อ
การเรียนรู้ ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด
สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามองค์ประกอบ โดยใช้แบบประเมินความ
เหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิด การเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ
เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมด้านองค์ประกอบต่างๆ ของ
กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2.2 นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ร่วมกับการใช้
คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น
ภาษาที่สอง ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้
ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม
ของการใช้ภาษาในการสื่อสารของผู้สอน เนื้อหาและเวลาที่ใช้ทำกิจกรรม จากนั้นปรับปรุงแก้ไข
ข้อบกพร่อง

2.3 นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ
เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาคเรียนที่ 2
ปีการศึกษา 2559 จำนวน 9 คน เพื่อประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 โดยใช้สูตร E₁/E₂

2.4 นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คารา
โอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น
ภาษาที่สอง ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา
2559 จำนวน 30 เพื่อประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 โดยใช้สูตร E₁/E₂ เพื่อนำมาปรับปรุง จัดพิมพ์
เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1.. ตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยดำเนินการ ดังนี้

1.1 คำนวณหาค่าความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเป็นแบบ Rating Scale ที่ผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินมาตรฐานคะแนน โดยพิจารณาจากรายการประเมิน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 103)

ให้ 5 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ให้ 4 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมาก

ให้ 3 คะแนน หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ให้ 2 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อย

ให้ 1 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

1.2 นำผลการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่า (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเทียบเกณฑ์ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิด Scaffolding ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 103)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 – 5.00 หมายถึง กิจกรรมมีความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 – 4.50 หมายถึง กิจกรรมมีความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 – 3.50 หมายถึง กิจกรรมมีความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 – 2.50 หมายถึง กิจกรรมมีความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.50 หมายถึง กิจกรรมมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยพิจารณาระดับความเหมาะสมในภาพรวมของผู้เชี่ยวชาญที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่า 1.00 จึงจะถือเป็นกิจกรรมที่มีความเหมาะสม

2. การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ครั้งนี้ใช้เกณฑ์ 70/70 โดยที่

70 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ทำได้ระหว่างเรียน โดยเก็บคะแนนจากการทำใบงานของแต่ละกิจกรรม

70 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

แหล่งข้อมูล

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โรงเรียนบ้านค้างภิบาล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 4 กิจกรรม เวลา 12 ชั่วโมง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด

ขั้นตอนการสร้างหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการ วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2. ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดจากหนังสือ เอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ

3. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ให้ครอบคลุมเนื้อหาและประเด็นที่กำหนดไว้ 40 ข้อ

4. นำแบบทดสอบที่สร้างไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบพิจารณาแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

5. ปรับปรุงแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์

6. นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ไปหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

7. จัดพิมพ์แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด เพื่อนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 20 ข้อ เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในการหาความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก

8. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด มาตรวจให้คะแนนโดยนำคำที่นักเรียนอ่านถูกต้องให้ 1 คะแนน อ่านผิดได้ 0 คะแนน

9. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด จำนวน 20 ข้อที่ได้คัดเลือกแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง กลุ่มเดิม และนำมาตรวจสอบเพื่อวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

10. จัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลต่อไป

แบบแผนการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยประเภท One – Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538, หน้า 249)

การสอบก่อนเรียน	การจัดกระทำ	การสอบหลังเรียน
T1	X	T2

โดย T1	หมายถึง	การทดสอบก่อนการใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ (Pretest)
X	หมายถึง	การใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้
T2	หมายถึง	การทดสอบหลังการใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ (Posttest)

ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านคางภีบาล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 จำนวน 15 คน โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดที่ศึกษาค้นคว้าได้สร้างขึ้น ทดสอบก่อนที่จะทำการทดลองสอน เพื่อศึกษาความรู้เดิมของนักเรียนแล้วเก็บข้อมูลที่ได้จากการทำแบบทดสอบไว้เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป โดยใช้เวลาในการดำเนินการทดสอบ 2 ชั่วโมง

2. ดำเนินการทดลองโดยการสอนตามกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นทั้งหมด 4 กิจกรรม กิจกรรมละ 3 ชั่วโมง รวมเป็นเวลาทั้งหมด 12 ชั่วโมง

3. ทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด คำที่อ่านถูกให้ 1 คะแนน คำที่อ่านผิดให้ 0 คะแนน แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดลองมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้ในการดำเนินการทดสอบ 2 ชั่วโมง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ตรวจสอบให้คะแนน ดังนี้ อ่านถูกได้ 1 คะแนน อ่านผิดได้ 0 คะแนน

2. นำคะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมดมาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สถิติทดสอบวิลคอกชัน (Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าเฉลี่ย (ลัคน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 59-60, 62-64) ใช้คำนวณหาค่าความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิด การเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

$$\text{สูตร } \bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) (บุญชม ศรีสะอาด, 2541, หน้า 58-68) ใช้คำนวณหาค่าความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

$$\text{สูตร } S.D. = \frac{\sqrt{\sum (\bar{x} - x)^2}}{N}$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 x แทน คะแนนระดับการประเมิน
 \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3. การหาประสิทธิภาพของกิจกรรม สอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2546)

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

$$E_2 = \frac{\frac{\sum Y}{N}}{B} \times 100$$

- เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้
- E_2 แทน ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เนื้อหาครบถ้วนแล้ว
- $\sum X$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนหลังทำแบบทดสอบท้ายหน่วยการเรียนรู้
- $\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- N แทน จำนวนกลุ่มทดลอง
- A แทน จำนวนคะแนนเต็มของแบบทดสอบท้ายหน่วยการเรียนรู้
- B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. การหาค่าความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

$$\text{สูตร IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

- เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- R แทน คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
- N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

5. การหาค่าดัชนีความยากง่าย (P) (เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย, ม.ป.ป, หน้า 218)

$$\text{สูตร } P = \frac{R}{N}$$

- เมื่อ P แทน ค่าความยากง่ายของข้อสอบ
- R แทน จำนวนผู้ตอบคำถามข้อนั้นถูก
- N แทน จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

โดยใช้เกณฑ์ค่าความยากง่าย ตั้งแต่ 0.20 – 0.80

6. การหาค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด โดยวิธี เบรนนาน (Bernnan) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 90)

$$\text{สูตร } B = \frac{U}{N_1} - \frac{L}{N_2}$$

เมื่อ	B แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	U แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือผู้สอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	N_1 แทน	จำนวนผู้รอบรู้ที่สอบผ่านเกณฑ์
	N_2 แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์

7. การหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้วิธีการ ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson Method) (เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย, ม.ป.ป, หน้า 193) ดังนี้

สูตร KR_{21}

$$r_{rr} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\bar{x}(k-\bar{x})}{KS^2} \right]$$

เมื่อ	r_{rr} แทน	ค่าความเที่ยง
	K แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือ
	\bar{x} แทน	ค่าเฉลี่ยทั้งฉบับ
	S^2 แทน	ความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

8. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ใช้สถิติทดสอบวิลคอกชัน (Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test) (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน, หน้า 63-65) มีสูตรดังนี้

$$\text{สูตร } T = \min(T^+, T^-)$$

เมื่อ	T แทน	สถิติการทดสอบอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับของวิลค็อกชัน
	T^+ แทน	ผลบวกของลำดับที่ซึ่งมีเครื่องหมายบวก
	T^- แทน	ผลบวกของลำดับที่ซึ่งมีเครื่องหมายลบ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการพัฒนากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1. ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ได้กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 5 กิจกรรม ดังนี้

ขั้นที่ 1 รั้าหัวใจด้วยเสียงเพลง เป็นกิจกรรมที่ครูเป็นผู้แนะนำบทเพลงพร้อมกับเปิดเพลงให้นักเรียนร้องตามเพลงคาราโอเกะ 3 รอบ จากนั้นให้นักเรียนสังเกตคำที่มีตัวสะกดในเพลง

ขั้นที่ 2 ค้นคว้า หาคำ เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน โดยให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนนำคำที่บันทึกไว้จากการสังเกตคำร้องในเนื้อเพลงที่เป็นคำที่มีตัวสะกดมา

รวมกัน (ถ้ามีคำใดซ้ำกันให้บันทึกเพียงคำเดียว) จากนั้นให้นักเรียนเขียนคำลงในกระดาษบัตรคำที่ครูแจก แล้วฝึกอ่านบัตรคำที่ตนเองมีอยู่

ขั้นที่ 3 แยกคำตามมาตรา เป็นกิจกรรมที่ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปราย ชักถามเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในเพลง จากนั้นให้นักเรียนนำบัตรคำที่ได้บันทึกไว้มาแยกให้ตรงตามมาตราตัวสะกดแล้วบันทึกลงในใบงานที่ครูแจก

ขั้นที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่มีตัวสะกดทีละคำตามบัตรคำที่ได้บันทึกไว้ โดยให้นักเรียนผลัดกันอ่านทีละคนจนครบทั้งหมด จากนั้นนำคำที่ได้มาฝึกเขียนแจกถูกประสมคำลงในใบงานที่ครูแจก

ขั้นที่ 5 ฝึกร้อง ฝึกอ่าน พร้อมเพรียง เป็นกิจกรรมที่นักเรียนร่วมกันร้องเพลง คาราโอเกะพร้อมกัน จากนั้นให้นักเรียนฝึกอ่านประโยคสั้นๆจากบทเพลงที่ครูเตรียมไว้ เพื่อทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด

ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 5 กิจกรรม โดยกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวมีองค์ประกอบ ดังนี้ 1) จุดประสงค์การเรียนรู้ 2) สาระการเรียนรู้ 3) กิจกรรมการเรียนรู้ 4) สื่อ/แหล่งเรียนรู้ 5) กระบวนการวัดและประเมินผล โดยแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผน มีรายละเอียดดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 มีกิจกรรมที่ 1 เ้าหัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้า หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกร้อง ฝึกอ่าน พร้อมเพรียง และเพลงดอกหญ้าในป่าปูน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 มีกิจกรรมที่ 1 เ้าหัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้า หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกร้อง ฝึกอ่าน พร้อมเพรียง และเพลงโรงเรียนของหนู

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 มีกิจกรรมที่ 1 เ้าหัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้า หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกร้อง ฝึกอ่าน พร้อมเพรียง และเพลงติด ร วิชาลิม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 มีกิจกรรมที่ 1 เ้าหัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้า หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกร้อง ฝึกอ่าน พร้อมเพรียง และเพลงทะเลใจ

2. ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พบดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในภาพรวม 5 กิจกรรม โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D	ระดับความเหมาะสม
1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้			
1.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางฯ	4.33	0.57	มาก
1.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.33	0.57	มาก
1.3 ครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้	4	0	มาก
1.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.33	0.57	มาก
1.5 จูงใจให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรม	4.33	0.57	มาก
1.6 ส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์	4	1	มาก
ผลรวมเฉลี่ย	4.21	0.51	มาก
2. ด้านสาระการเรียนรู้			
2.1 เข้าใจง่าย ไม่สับสน น่าสนใจ	4.33	0.57	มาก
2.2 สื่อความหมายได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	0	มาก
2.3 ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	0	มาก
2.4 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน	4.33	0.57	มาก
ผลรวมเฉลี่ย	4.16	0.28	มาก
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้			
3.1 กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนสอดคล้องกับเรื่องที่สอน	4.33	0.57	มาก
3.2 กิจกรรมเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง สอดคล้องกับวัยและความต้องการ	4.66	0.57	มาก

ตาราง 2 (ต่อ)

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D	ระดับ ความเหมาะสม
3.3 กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ทักษะ กระบวนการ	4.33	0.57	มาก
3.4 กิจกรรมเหมาะสมกับเวลาที่สอน	4.33	0.57	มาก
ผลรวมเฉลี่ย	4.41	0.52	มาก
4. ด้านสื่อ / แหล่งเรียนรู้			
4.1 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน	5	0	มากที่สุด
4.2 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	4.66	0.57	มากที่สุด
4.3 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	4.66	0.57	มากที่สุด
4.4 ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ทักษะ กระบวนการ	4.33	0.57	มาก
4.5 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	0	มาก
5. ด้านกระบวนการวัดและประเมินผล			
5.1 สามารถวัดและประเมินสิ่งที่ระบุได้	4.33	1.15	มาก
5.2 วิธีการวัดและเครื่องมือสอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	4.33	1.15	มาก
5.3 สนองต่อการส่งเสริมความสามารถในการอ่าน	4.66	0.57	มากที่สุด
5.4 มีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้	3.66	0.57	มาก
5.5 นำผลการประเมินไปพัฒนากิจกรรมต่อไปได้	4.33	0.57	มาก
ผลรวมเฉลี่ย	4.23	0.73	มาก
สรุปผลรวมเฉลี่ย	4.31	0.45	มาก

จากตาราง 2 พบว่ากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามความคิดของผู้เชี่ยวชาญ ในภาพรวมทุกกิจกรรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.31$, S.D = 0.45)

2. ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2.1 ผลการทดลองใช้กับนักเรียน 3 คน พิจารณาความเหมาะสมเนื้อหา กิจกรรม สื่อ เวลาที่ใช้ในกิจกรรม โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โรงเรียนบ้านแม่ ตาวใหม่ อำเภอแม่สอด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2

ตาราง 3 แสดงผลการทดลองใช้ของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการ เรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียง คำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยรวม

รายการ	ปัญหา	การปรับปรุง
1 เนื้อหา	เนื้อหามีความเหมาะสมกับนักเรียน	-
2 สื่อประกอบกิจกรรม	ใบกิจกรรมบางกิจกรรมมีการพิมพ์ขนาดตัวอักษรเล็กเกินไป ไม่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	แก้ไขขนาดของตัวอักษรให้มีขนาดใหญ่ขึ้น
3 กิจกรรม	กิจกรรมเหมาะสมดี	-
4 เวลาที่ใช้ในกิจกรรม	เวลาที่กำหนดให้ปฏิบัติกิจกรรม มีบางกิจกรรมใช้เวลาน้อยกว่าหรือมากกว่าที่กำหนด ถ้าเวลาน้อยเกินอาจได้ผลที่ไม่มีประสิทธิภาพ บางกิจกรรมที่มีขั้นตอนในการดำเนินการมากเกินไป	แก้ไขกิจกรรมเพื่อให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด โดยปรับหรือลดหรือหาวิธีการดำเนินการที่กระชับขึ้น เพื่อให้ทันเวลาที่กำหนด

จากตาราง 3 พบว่า ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมด้านเนื้อหา กิจกรรม สื่อ เวลาที่ใช้ในกิจกรรม ของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง กับนักเรียนรายบุคคล พบปัญหาเรื่องขนาดของตัวอักษรในใบกิจกรรมบางกิจกรรม มีการพิมพ์

ขนาดตัวอักษรเล็กเกินไป ไม่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน และเวลาที่กำหนดให้ปฏิบัติกิจกรรม มีบางกิจกรรมใช้เวลาน้อยกว่าหรือมากกว่าที่กำหนด ถ้าเวลาน้อยเกินไปอาจได้ผลที่ไม่มีประสิทธิภาพ บางกิจกรรมที่มีขั้นตอนในการดำเนินการมากเกินไป ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อบกพร่องดังกล่าวมาปรับแก้ไขให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น โดยปรับขนาดของตัวอักษรให้มีขนาดเหมาะสมกับวัยของนักเรียน และปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมเพื่อให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด

2.2 ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จากการทดลองกับนักเรียน 9 คน โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โรงเรียนบ้านห้วยหินฝน อำเภอแม่สอด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ปรากฏผลดังตาราง 4

ตาราง 4 ตารางแสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองตามเกณฑ์ 70/70 กับนักเรียน 9 คน

กิจกรรมการเรียนรู้	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยในการ ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยใน การทำแบบทดสอบหลังเรียน
กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1	76.66	
กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2	77.77	74.44
กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3	76.29	
กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4	77.03	
ประสิทธิภาพกระบวนการ = 76.93		ประสิทธิภาพผลลัพธ์ = 74.44
$E1 / E2 = 76.93 / 74.44$		

จากตาราง 4 พบว่ากิจกรรมกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการ เท่ากับ 76.93 และประสิทธิภาพผลลัพธ์ เท่ากับ 74.44 แสดงว่ากิจกรรมกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มี

ตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.93/74.44 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70

2.3 ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จากการทดลองกับนักเรียน 30 คน โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โรงเรียนบ้านหัวฝาย อำเภอแม่สอด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 ปรากฏผลดังตาราง 5

ตาราง 5 ตารางแสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียง คำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70 กับนักเรียน 30 คน

กิจกรรมการเรียนรู้	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยในการ การทำแบบฝึกหัดระหว่าง เรียน	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยใน การทำแบบทดสอบหลัง เรียน
กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1	78.66	
กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2	77.88	
กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3	78.88	77.74
กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4	79.77	
ประสิทธิภาพกระบวนการ = 78.79		ประสิทธิภาพผลลัพธ์ = 77.74
E1 / E2 = 78.79/ 77.74		

จากตาราง 5 พบว่ากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการ เท่ากับ 78.79 และประสิทธิภาพผลลัพธ์ เท่ากับ 77.74 แสดงว่ากิจกรรมกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.79/ 77.74 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียนด้วย กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังตาราง 6

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้ คาราโอเกะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

	Mean	S.D	ค่าเฉลี่ย ของ ผลต่าง	S.D ค่าเฉลี่ย ของ ผลต่าง	t	df	Sig 1 tailed
ก่อนเรียน	6.47	1.06	8.87	1.36	25.33**	14	0.000
หลังเรียน	15.33	1.84					

**p > .01

จากตาราง 6 พบว่าความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียนกิจกรรม สอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริม ความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีค่าเฉลี่ย 6.47 และ 15.33 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การพัฒนากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีสาระสำคัญในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าพอสรุปได้ ดังนี้

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการพัฒนากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการตามกระบวนการวิจัยและพัฒนาโดยมีขั้นตอนและรายละเอียดการดำเนินงานดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70

การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระการเรียนรู้ มาตรฐานตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโรงเรียนบ้านค่างกิบาล เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ และการสร้างแบบทดสอบวัด

ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 5 กิจกรรม มีแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง ใช้เวลาทั้งหมด 12 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด แบบอ่านรายบุคคลจำนวน 40 คำ และนำกิจกรรมที่สร้างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา หลังจากนั้นนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดและตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด แล้วจึงนำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โรงเรียนบ้านแม่ตาวใหม่ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา สื่อประกอบกิจกรรม กิจกรรม เวลาที่ใช้ในกิจกรรม หลังจากนั้นแก้ไข ปรับปรุง นำไปทดสอบกับกลุ่มเล็ก นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โรงเรียนบ้านห้วยหินฝน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน และนำไปทดลองกับกลุ่มเสมือนจริง จำนวน 30 คน นักเรียนโรงเรียนบ้านห้วยฝาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ตามลำดับ เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ 70/70

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลการสร้างกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)
2. การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์โดยใช้สูตร E_1/E_2

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดก่อนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

นำกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนบ้านคางกิบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 15 คน โดยการทดสอบก่อนเรียน หลังจากนั้นให้นักเรียนเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด จำนวน 12 ชั่วโมง เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว ทำการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด เพื่อเก็บคะแนนเปรียบเทียบก่อนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. รวบรวมแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด มาตรวจให้คะแนน ดังนี้ อ่านถูกได้ 1 คะแนน อ่านผิดได้ 0 คะแนน
2. นำคะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)
3. เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยสถิติทดสอบที่ ทดสอบโดยใช้ Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test

สรุปผลการวิจัย

1. การสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พบว่า

1.1 กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอนจนได้กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด

จำนวน 5 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมที่ 1 ไร้หัวใจด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้า หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกอ่าน ฝึกร้อง พร้อมเพรียง และแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 12 ชั่วโมง ผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

1.2 กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.79/77.74 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70

2. ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง หลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พบว่า

1.1 กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ทั้ง 5 กิจกรรม มีความเหมาะสมของกิจกรรมอยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 สาระการเรียนรู้ มาตรฐานตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโรงเรียนบ้านคางกิบาล เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ และการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับ

นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ รวมทั้งได้นำแนวคิดหลักการต่างๆที่เกี่ยวกับการสร้างกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริม ต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ มาจัดกิจกรรมตามขั้นตอน ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 ใ้เราหัวใจ ด้วยเสียงเพลง กิจกรรมที่ 2 ค้นคว้า หาคำ กิจกรรมที่ 3 แยกคำตามมาตรา กิจกรรมที่ 4 ยกบัตร ผลัดกันอ่าน กิจกรรมที่ 5 ฝึกอ่าน ฝึกร้อง พร้อมเฟรียง

1.2 ประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.79/77.74 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ศึกษาได้ศึกษาและวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีการ เรียนรู้ มีขั้นตอน ลำดับความง่ายและมีเนื้อหาสอดคล้องกับวัยของผู้เรียน จึงทำให้กิจกรรม สอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริม ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มี ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด ทำนองเดียวกับงานวิจัยของอิมฤทัย สาหว่าย. (2555) ทำวิจัย เรื่อง การสร้างชุดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมรายวิชาภาษาไทย เรื่อง หลักภาษาไทยนำรู้ โดยใช้ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่าชุดกิจกรรมมี ประสิทธิภาพเท่ากับ 82.93/85.43 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อ ชุดกิจกรรม อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

2. การใช้กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น ภาษาที่สอง ผู้ศึกษาได้เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ก่อนและ หลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อ การเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะเป็นกิจกรรมที่ช่วยเน้นการพัฒนาภาษาและทักษะการฟัง พูด และเขียน โดยมีการอ่านเป็นปัจจัยป้อน ผู้เรียนได้รับการช่วยเหลือและแก้ไขข้อบกพร่องให้มี พัฒนาการทางการเรียนที่ดีขึ้นโดยใช้คาราโอเกะ ฝึกทักษะในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน กล้าแสดงออก มีความคงทนของความรู้ที่ได้รับ สามารถนำความรู้ไป ปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังที่วูด บรูเนอร์ และรอสส์ (Wood, Bruner and Ross, 1976 p. 98) ให้ความหมายของ การเสริมต่อการเรียนรู้ ว่าเป็นการแสดงบทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอน

กับผู้เรียน ในลักษณะการช่วยเหลือผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ ตามสภาพปัญหาที่เป็นอยู่ในขณะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 การจัดกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ ผู้สอนจะต้องแนะนำนักเรียนให้เกิดความเข้าใจในแต่ละขั้นตอนของการทำกิจกรรม เพื่อให้ได้ปฏิบัติตนได้ถูกต้อง บรรลุจุดประสงค์ของกิจกรรม

1.2 ในการเลือกจัดกิจกรรมเพื่อใช้สอนในแต่ละเนื้อหาที่ผู้เรียนจะได้เรียนนั้น เพื่อให้ปฏิบัติได้ถูกต้อง ทันท่วงตามกำหนดเวลาและไม่เกิดปัญหา ผู้สอนควรศึกษาความเหมาะสมของกิจกรรมว่า เหมาะกับธรรมชาติของเนื้อหานั้นๆ และเหมาะกับวัยของผู้เรียนหรือไม่ จึงจะจัดกิจกรรมได้อย่างสอดคล้อง เหมาะสม

1.3 ควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้เป็นกันเองกับนักเรียน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกขั้นตอน

1.4 ผู้สอนสามารถนำแผนการจัดกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าได้สร้างขึ้นไปปรับใช้ในระดัขั้นอื่นๆ ได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เนื่องจากในการวิจัยพบว่า ผู้เรียนให้ความสนใจและชอบร้องเพลงตามการจัดกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ ในงานวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาชนิดของเพลง ประเภทของเพลงที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียน เช่น เพลงสมัยนิยม เพลงเพื่อชีวิต และเพลงลูกทุ่ง ซึ่งเพลงเหล่านี้จะต้องมีเนื้อหา ภาษาที่ง่าย ตรงกับระดับชั้นของผู้เรียน

2.2 ควรมีการพัฒนาการเรียนการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้เครื่องมือและสื่อที่หลากหลาย ได้รับความสนใจของผู้เรียนในรูปแบบอื่นต่อไป

พระนคร

มหาวิทยาลัยพระนคร

บรรณานุกรม

กมล โฟธิเย็น. (2547). รูปแบบการพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แนวคิดทฤษฎีไตรอาร์ชิกและวิธีการสแกฟโฟลด์. วิทยานิพนธ์ กศ.ด., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

กรมวิชาการ (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์(ร.ส.พ.)

กรมวิชาการ (2546). การจัดการสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว

กระทรวงศึกษาธิการ (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ครูสภา ลาดพร้าว.

จิตรินทร์ แก้วเหลี่ยม. (2553). การศึกษาผลการใช้คาราโอเกะเพื่อฝึกทักษะการเขียนคำยากภาษาไทยและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม. มหาวิทยาลัยนเรศวร

จุไรศิริ ชูรักษ์. (2552). การพัฒนาวิธีการสแกฟโฟลด์ถึงทักษะการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความเสี่ยงทางด้านวิชาการโดยใช้ชุดฝึกทักษะ กรณีศึกษาวัดควนแร่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ด., มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2557). การสอนซ่อมเสริม เต็มเต็มศักยภาพผู้เรียน (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: วีพริ้นท์.

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2557). การสอนซ่อมเสริมเต็มเต็มศักยภาพผู้เรียน. กรุงเทพฯ : วีพริ้นท์.

เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย (ม.ป.ป). ระเบียบวิธีวิจัย. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

เนาวรัตน์ ฤทธิบำรุง. (2558). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม. มหาวิทยาลัยนเรศวร

บันลือ พงกษะวัน.(2538). มิติใหม่ในการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช

บันลือ พฤกษ์วัน.(2543).แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
บุญชม ศรีสะอาด (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4.

กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์สุวีริยาสาส์น

วรรณิ์ โสมประยูร.(2537). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช

วรรณิ์ โสมประยูร.(2539). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช

ศรียา นิยมธรรม. (2525). การสอนซ่อมเสริม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

สุกานดา ญาติพร้อม. (2550). การบูรณาการกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานกับกลวิธีเสริมต่อการ

เรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นใน

ตนเองของนักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สุธีรา ตั้งดี. (2556). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสแคฟโฟลด์ดิ้ง (Scaffolding) ที่มีต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ เรื่อง การใช้เครื่องมือทาง

ภูมิศาสตร์ รายวิชาสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 2. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร

Mapeake, Poyce Guinta (1979). The Effect of original Syatematic Stady Worksheet

Reading Level and Sex on The Spelling Achievement of Sixth Grade Students.

Dissertation Abstracta International.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยนครพนม

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เรื่องการพัฒนา
กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียน ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 3
ท่าน ดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพิชญา โคทวิ อาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุดรดิตถ์
2. นางสาวทิพวรรณ ลาวเมือง ศึกษาพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2
ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดกิจกรรมการ
เรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย
3. นางศรีวรรณ หมวกชา ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านแม่
ตาวใหม่ อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก
ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย

ที่ ศธ ๐๘๒๓.๐๖๖/ว ๓๕๐๓

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
กำแพงเพชร จังหวัดพิษณุโลก ๖๕๐๐๖

๕ กันยายน ๒๕๕๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องพิมพ์ดีดในเอกสาร

เรียน ผู้อำนวยการฯ ดร.สุพิชญา โควิท

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โฉนดรายการค้ำจำอีลระ จำนวน ๑ ฉบับ

๒. เครื่องพิมพ์ดีดในการค้ำจำอีลระ จำนวน ๙ ฉบับ

ด้วย นางสาวกรรณิการ์ กั้นตวงษ์ รัศมีระจำจำ ๘๘๐๖๖๖๖๖ บัณฑิตวิทยาลัย สาขาวิชา
พัฒนศึกษาและการสอน สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้กล่าวกับ ดร.รัศมีระ เรื่อง "การพัฒนา
กิจกรรมตอบข้อสอบเตรียมความพร้อมต่อการเรียนรู้อบรมร่วมกับการใช้ภาษาโอเพอ เพื่อส่งเสริม
ความถนัดความสามารถอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง"
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาระดับบัณฑิต โยมิ ทา.นิเวียร อ่างโสมถิตถตุล
เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการค้ำจำอีลระ

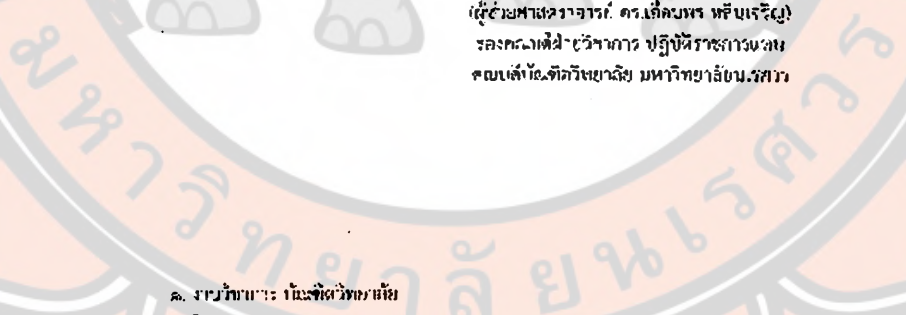
ในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย ได้ทราบแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้
ความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องพิมพ์ดีด
ในการค้ำจำอีลระ ดังแนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร หวังเป็นอย่างยิ่ง
ว่าคงจะให้ความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอแสดงความขอบคุณ ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

ผู้อำนวยการฯ ดร.เก็มเพชร ทิพย์เรีฎ
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการควบ
คนเต็มตัวบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร

๑. รมว.ศึกษาธิการ บัณฑิตวิทยาลัย
โทร ๐๒-๕๕๖๖-๕๓๓๓
โทรสาร ๐-๖๖๕๖ ๕๕๖๖
๒. นางสาวกรรณิการ์ กั้นตวงษ์
โทร ๐๘-๑๓๐๗ ๕๓๐๓

ที่ ศธ ๐๕๐๖-๐๔/๓๕๐๓

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
จำนวน ๑ ฉบับ

๕ กันยายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบใบสมัครของนักศึกษาที่สมัครเข้าศึกษา

เรียน คุณที่ปรึกษาบัณฑิตวิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โฉนดร่างการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ฉบับ

๒. หนังสือขออนุญาตใช้ใบการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ฉบับ

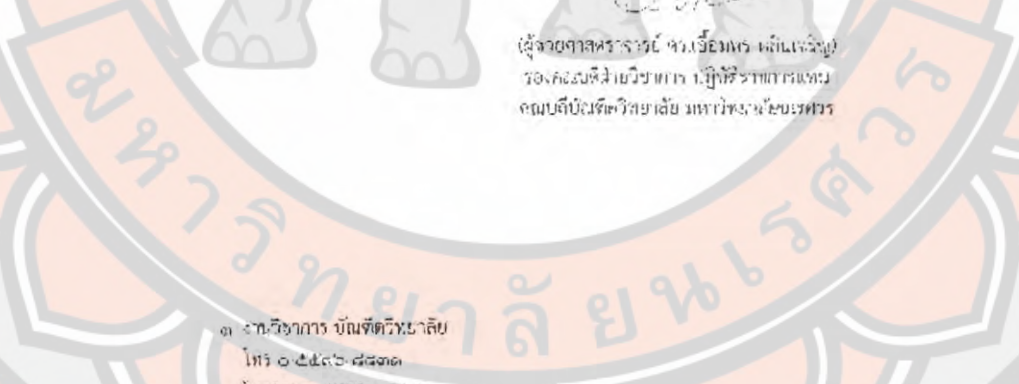
ด้วย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มีมติปณิธานให้บัณฑิตวิทยาลัยและคณาจารย์ สนับสนุนนักศึกษาที่มีศักยภาพและมีความรู้ความสามารถในการเรียนการสอน การวิจัย และการบริการวิชาการแก่สังคม เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนาประเทศไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี จึงขอความอนุเคราะห์จากคุณที่ปรึกษาบัณฑิตวิทยาลัย ในการตรวจสอบใบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

ในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในชีวิตจริงแล้ว ก็จะเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจประเมินใบการศึกษาค้นคว้าอิสระ ดังแนบมาพร้อมนี้ ขอนัดนัดวันนัดหมาย ในวันจันทร์ที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๖๑ เวลา ๑๐.๐๐ น. ณ ห้องประชุมบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีรพงษ์ นันทเจริญ)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

๓. งานวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัย
โทร ๐ ๕๓๕๖-๘๘๓๓
โทรสาร ๐-๕๓๕๖-๘๘๖๓
๔. นายศาสตราจารย์ จันทร์ทองดี
โทร ๐๘-๙๘๖๗-๘๖๖๖๖

ที่ ศธ ๐๕๒๐/๑๔/ว ๓๕๖๓

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพระนคร
ท่ามะปราง จังหวัดพิษณุโลก ๖๕๖๐๐๓

ส. กับขมท. ๒๕๖๓

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์จัดวงฝึกซ้อมมโหรีเครื่องมโหรีใช้ในการค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณศิริวรรณ นวมภรา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงการจัดการฝึกคำอิสระ จำนวน ๑ เล่ม

๒. ฟอร์มเบื้องต้นใช้ในการค้นคว้าอิสระ จำนวน ๑ ฉบับ

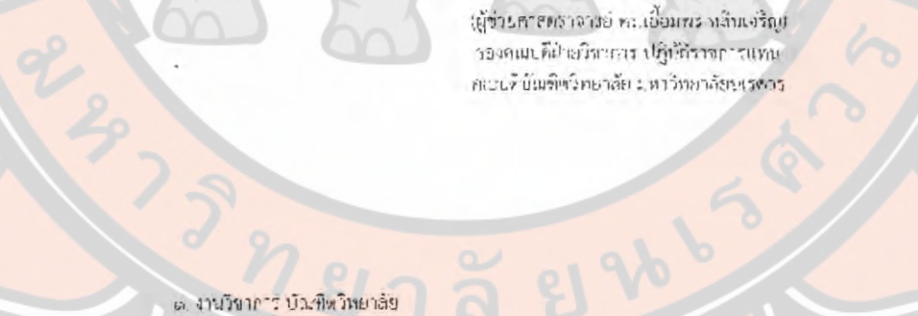
ด้วย นางสาวศิริวรรณ นวมภรา รับผิดชอบงาน รับผิดชอบงาน ๕๓๖๓๐๕๕๕ มีถิ่นที่อยู่ ณ สาขาวิชา
ศิลปวัฒนธรรม การสอน สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพระนคร ได้ทำภาระค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การพัฒนา
กิจกรรม สอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้ภาษาโอเค เพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง"
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของผลการศึกษาระดับสูงระดับปริญญาตรี การศึกษา ณ จังหวัด ไลออม ศรีวิชัย อัครวิเศษสุก
เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

ในการศึกษาค้นคว้าอิสระเกี่ยวกับเรื่องนี้ ที่บัณฑิตวิทยาลัย ซึ่งเรียนมาตั้งแต่ที่ท่านเป็นผู้ที่มีความรู้
ความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงมีกรรณขอเรียนเชิญ ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือที่ใช้
ในการค้นคว้าอิสระ ดังแนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพระนคร ทราบว่า อย่างเป็นทางการ
ดังกล่าวได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้สะดวกตามนี้

ศาสตราจารย์ ดร. อรรถพร อนันตกุล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรถพร อนันตกุล
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพระนคร

๑. งานวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัย
โทร ๐ ๕๕๖๒-๕๕๓๓
โทรสาร ๐-๕๕๖๒-๕๕๒๖
๒. นางสาวศิริวรรณ นวมภรา
โทร ๐๕๖๒๐๕๓-๕๖๓๓

ภาคผนวก ข แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตาม
แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น
ภาษาที่สอง (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่าน โดยใช้
เกณฑ์การใช้คะแนนดังต่อไปนี้

- 5 หมายถึง รายการนั้นมีความหมายสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง รายการนั้นมีความหมายสมมาก
- 3 หมายถึง รายการนั้นมีความหมายสมปานกลาง
- 2 หมายถึง รายการนั้นมีความหมายสมน้อย
- 1 หมายถึง รายการนั้นมีความหมายสมน้อยที่สุด

มหาวิทยาลัยนเรศวร

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. จุดประสงค์การเรียนรู้					
1.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางฯ					
1.2 สอดคล้องกับเนื้อหา					
1.3 ครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้					
1.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน					
1.5 จูงใจให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรม					
1.6 ส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์					
2. สารการเรียนรู้					
2.1 เข้าใจง่าย ไม่สับสน น่าสนใจ					
2.2 สื่อความหมายได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย					
2.3 ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน					
2.4 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน					
3. กิจกรรมการเรียนรู้					
3.1 กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนสอดคล้องกับเรื่องที่สอน					
3.2 กิจกรรมเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง สอดคล้องกับวัยและความต้องการ					
3.3 กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ทักษะ กระบวนการ					
3.4 กิจกรรมเหมาะสมกับเวลาที่สอน					
4. สื่อ / แหล่งเรียนรู้					
4.1 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน					
4.2 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ					
4.3 ได้รับความสนใจของผู้เรียน					
4.4 ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ					
4.5 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน					

รายการประเมิน	ระดับความเห็น				
	5	4	3	2	1
5. กระบวนการวัดและประเมินผล					
5.1 สามารถวัดและประเมินสิ่งที่ระบุได้					
5.2 วิธีการวัดและเครื่องมือสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.3 สนองต่อการส่งเสริมความสามารถในการอ่าน					
5.4 มีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้					
5.5 นำผลการประเมินไปพัฒนากิจกรรมต่อไปได้					
รวม					
รวมทั้งหมด					

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก ค ผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยผู้เชี่ยวชาญ

ตาราง 7 ระดับความเหมาะสมของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			X	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
1. จุดประสงค์การเรียนรู้						
1.1 สอดคล้องกับตัวชีวิตในหลักสูตรแกนกลางฯ	4	4	5	4.33	0.57	มาก
1.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	4	5	4.33	0.57	มาก
1.3 ครอบคลุมพฤติกรรมกรการเรียนรู้	4	4	4	4	0	มาก
1.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	4	5	4.33	0.57	มาก
1.5 จูงใจให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรม	4	4	5	4.33	0.57	มาก
1.6 ส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์เฉลี่ย	4	3.83	5	4.2	0.51	มาก
2. สาระการเรียนรู้						
2.1 เข้าใจง่าย ไม่สับสน น่าสนใจ	4	4	5	4.33	0.57	มาก
2.2 สื่อความหมายได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	4	4	4	0	มาก
2.3 ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	4	4	4	0	มาก
2.4 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันเฉลี่ย	4	4	5	4.33	0.57	มาก
	4	4	4.5	4.16	0.28	มาก

ตาราง 7 (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
3. กิจกรรมการเรียนรู้						
3.1 กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนสอดคล้องกับเรื่องที่สอน	4	4	5	4.33	0.57	มาก
3.2 กิจกรรมเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงสอดคล้องกับวัยและความต้องการ	5	4	5	4.66	0.57	มากที่สุด
3.3 กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ทักษะ กระบวนการ	4	4	5	4.33	0.57	มาก
3.4 กิจกรรมเหมาะสมกับเวลาที่สอน	4	4	5	4.33	0.57	มาก
เฉลี่ย	4.25	4	5	4.41	0.52	มาก
4. สื่อ / แหล่งเรียนรู้						
4.1 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน	5	5	5	5	0	มากที่สุด
4.2 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	4	4	5	4.33	0.57	มาก
4.3 เข้าความสนใจของผู้เรียน	5	4	5	4.66	0.57	มากที่สุด
4.4 ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ	4	4	5	4.33	0.57	มาก
4.5 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	4	4	4	0	มาก
เฉลี่ย	4.6	4.2	4.8	4.41	0.30	มาก
5. กระบวนการวัดและประเมินผล						
5.1 สามารถวัดและประเมินสิ่งที่ระบุได้	5	3	5	4.33	1.15	มาก
5.2 วิธีการวัดและเครื่องมือสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	3	5	4.33	1.15	มาก
5.3 สนองต่อการส่งเสริมความสามารถในการอ่าน	5	4	5	4.66	0.57	มากที่สุด
5.4 มีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้	4	4	4	4	0	มาก
5.5 นำผลการประเมินไปพัฒนากิจกรรมต่อไปได้	4	4	5	4.33	0.57	มาก
เฉลี่ย	4.28	3.87	4.78	4.31	0.45	มาก

ภาคผนวก ง แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการอ่านคำที่มีมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษา
ที่สอง

คำชี้แจง

1. ขอให้ท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อ วัดได้สอดคล้องกับจุดประสงค์หรือ
เนื้อหาหรือไม่
2. การแสดงความเห็น แบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ
 - +1 หมายถึง ท่านเห็นด้วยว่าข้อสอบนั้นๆ สอดคล้องกับจุดประสงค์
หรือเนื้อหา
 - 0 หมายถึง ท่านยังไม่อาจตัดสินใจได้ว่าข้อสอบนั้นๆ สอดคล้องกับ
จุดประสงค์หรือเนื้อหา
 - 1 หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยว่าข้อสอบนั้นๆ สอดคล้องกับจุดประสงค์
หรือเนื้อหา
3. ให้ท่านใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในแต่ละช่องความคิดเห็นของแต่ละข้อความ ดังตัวอย่าง

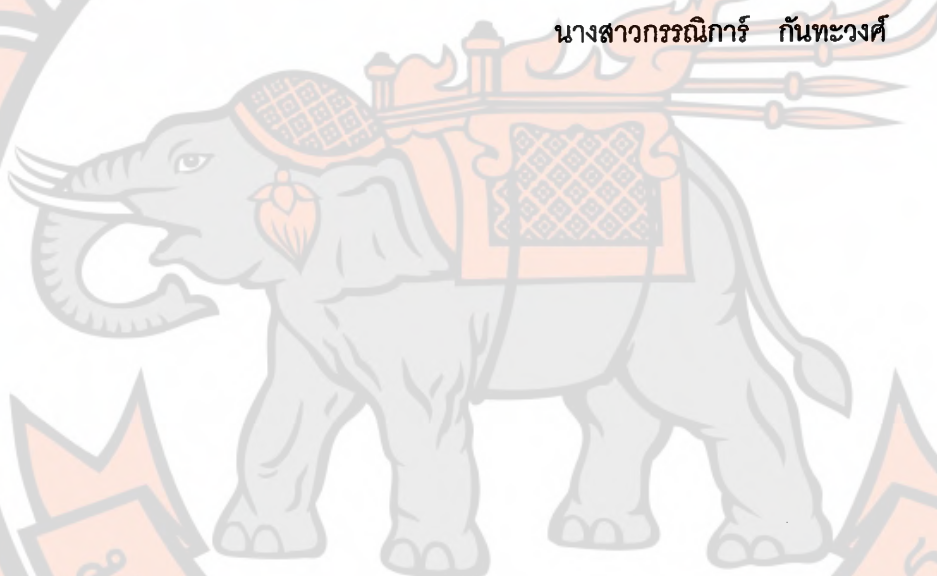
จุดประสงค์การเรียนรู้ / เนื้อหา	ข้อสอบ (คำที่)	ระดับความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.2/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความและบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ จุดประสงค์การเรียนรู้ อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดได้ ถูกต้องตามหลักภาษา โดยเป็นคำที่มีเสียงพยัญชนะท้าย ดังนี้ มาตรา กง หนึ่งพยางค์ จำนวน 3 คำ มาตรา กง สองพยางค์ จำนวน 2 คำ มาตรา กม หนึ่งพยางค์ จำนวน 3 คำ มาตรา กม สองพยางค์ จำนวน 2 คำ รวมทั้งหมด 40 คำ					

จากตัวอย่าง ข้อ 0 ใส ✓ ในช่อง +1 หมายความว่า ท่านตัดสินใจว่าข้อสอบนั้นสอดคล้องกับ
จุดประสงค์หรือเนื้อหา

ข้อ 00 ใส ✓ ในช่อง 0 หมายความว่า ท่านไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นสอดคล้องกับ
จุดประสงค์หรือเนื้อหา

ข้อ 000 ใส ✓ ในช่อง -1 หมายความว่า ท่านตัดสินใจว่าข้อสอบนั้นไม่สอดคล้องกับ
จุดประสงค์หรือเนื้อหา

ขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์
นางสาวกรรณิการ์ กันทะวงศ์

มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้ / เนื้อหา	ข้อสอบ (คำที่)	ระดับความสอดคล้อง			หมายเหตุ
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
ตัวชีวิต ท 1.1 ป.2/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความและบทหรือสกรองง่าย ๆ ได้					
จุดประสงค์การเรียนรู้ อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ได้ ถูกต้องตามหลักภาษา โดยเป็นคำที่มีเสียงพยัญชนะท้าย ดังนี้					
มาตรา กง หนึ่งพยางค์ จำนวน 3 คำ	1. ลิง				
	2. โถง				
	3. เลียง				
มาตรา กง สองพยางค์ จำนวน 2 คำ	4. ช้างเคียง				
	5. ร้องเพลง				
มาตรา กม หนึ่งพยางค์ จำนวน 3 คำ	6. นม				
	7. ช้าม				
	8. ยิ้ม				
มาตรา กม สองพยางค์ จำนวน 2 คำ	9. ส้มจม				
	10. ยิ้มแย้ม				
มาตรา เกอว หนึ่งพยางค์ จำนวน 3 คำ	11. แมว				
	12. เร็ว				
	13. เบรี้ยว				
มาตรา เกอว สองพยางค์ จำนวน 2 คำ	14. ข้าวเหนียว				
	15. เกรี้ยว กราว				
มาตรา เกย หนึ่งพยางค์ จำนวน 3 คำ	16. สวย				
	17. เนย				
	18. ย้าย				

ภาคผนวก จ ผลการประเมินความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการอ่านคำที่มีมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษา
ที่สอง

ตาราง 8 ตารางแสดงผลคะแนนการพิจารณาความสอดคล้องและความตรงเชิงเนื้อหา
(IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำที่มีมาตราตัวสะกด
สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

คำที่	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	IOC	จำนวน	ระดับความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญ		
			อันดับ 1	อันดับ 2	อันดับ 3
20	1.00	3	+1	+1	+1
21	1.00	3	+1	+1	+1
22	1.00	3	+1	+1	+1
23	0.67	2	+1	0	+1
24	1.00	3	+1	+1	+1
25	1.00	3	+1	+1	+1
26	1.00	3	+1	+1	+1
27	0.67	2	+1	0	+1
28	0.67	2	+1	0	+1
29	1.00	3	+1	+1	+1
30	1.00	3	+1	+1	+1
31	1.00	3	+1	+1	+1
32	1.00	3	+1	+1	+1
33	0.67	2	+1	0	+1
34	1.00	3	+1	+1	+1
35	1.00	3	+1	+1	+1
36	1.00	3	+1	+1	+1
37	1.00	3	+1	+1	+1
38	1.00	3	+1	+1	+1
39	1.00	3	+1	+1	+1
40	1.00	3	+1	+1	+1

ภาคผนวก จ แสดงผลการหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ตาราง 9 แสดงค่าความยากง่าย (P) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

คำที่	จำนวนผู้ที่อ่านถูกต้อง	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล
1	20	0.66	ใช้ได้
2	17	0.56	ใช้ได้
3	24	0.80	ใช้ได้
4	16	0.53	ใช้ได้
5	23	0.76	ใช้ได้
6	20	0.66	ใช้ได้
7	14	0.46	ใช้ได้
8	18	0.60	ใช้ได้
9	16	0.53	ใช้ได้
10	19	0.63	ใช้ได้
11	14	0.46	ใช้ได้
12	16	0.53	ใช้ได้
13	14	0.46	ใช้ได้
14	16	0.53	ใช้ได้
15	15	0.50	ใช้ได้
16	18	0.60	ใช้ได้
17	16	0.53	ใช้ได้
18	22	0.73	ใช้ได้
19	18	0.60	ใช้ได้
20	14	0.46	ใช้ได้
21	18	0.60	ใช้ได้

ค่าพื้นที่	จำนวนผู้ถืออำนาจเกินครึ่ง	ค่าความเสียหาย (P)	ประเภท
22	15	0.50	ใช้ได้
23	20	0.66	ใช้ได้
24	17	0.56	ใช้ได้
25	23	0.76	ใช้ได้
26	22	0.73	ใช้ได้
27	14	0.46	ใช้ได้
28	16	0.53	ใช้ได้
29	17	0.56	ใช้ได้
30	15	0.50	ใช้ได้
31	14	0.46	ใช้ได้
32	16	0.53	ใช้ได้
33	13	0.43	ใช้ได้
34	14	0.46	ใช้ได้
35	15	0.50	ใช้ได้
36	18	0.60	ใช้ได้
37	15	0.50	ใช้ได้
38	21	0.70	ใช้ได้
39	14	0.46	ใช้ได้
40	15	0.50	ใช้ได้

ตาราง 9 (ต่อ)

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนก (R) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

คำที่	ค่าอำนาจจำแนก (R)	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
1	0.26	ใช้ได้
2	0.33	ใช้ได้
3	0.26	ใช้ได้
4	0.26	ใช้ได้
5	0.33	ใช้ได้
6	0.26	ใช้ได้
7	0.06	ตัดทิ้ง
8	0.26	ใช้ได้
9	0.26	ใช้ได้
10	0.33	ใช้ได้
11	0.26	ใช้ได้
12	0.06	ตัดทิ้ง
13	0.06	ตัดทิ้ง
14	0.33	ใช้ได้
15	0.26	ใช้ได้
16	0.13	ตัดทิ้ง
17	0.26	ใช้ได้
18	0.26	ใช้ได้
19	0.22	ใช้ได้
20	0.26	ใช้ได้
21	0.26	ใช้ได้

คำศัพท์	คำอ่านจำแนก (R)	แปลผลคุณศัพท์ของข้อสอบ
22	0.33	ใช้ได้
23	0.26	ใช้ได้
24	0.20	ดีทาง
25	0.22	ใช้ได้
26	0.26	ใช้ได้
27	0.22	ใช้ได้
28	0.13	ดีทาง
29	0.33	ใช้ได้
30	0.26	ใช้ได้
31	0.26	ใช้ได้
32	0.26	ใช้ได้
33	0.06	ดีทาง
34	0.26	ใช้ได้
35	0.20	ดีทาง
36	0.26	ใช้ได้
37	0.06	ดีทาง
38	0.06	ดีทาง
39	0.22	ใช้ได้
40	0.26	ใช้ได้

คำอ่านจำแนก (R) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์
 ตัวสะกดสุดท้ายในประโยคที่ใช้ภาษาเป็นภาษาที่สองเท่ากับ 0.80

ภาคผนวก ช แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด
จำนวน 20 คำ

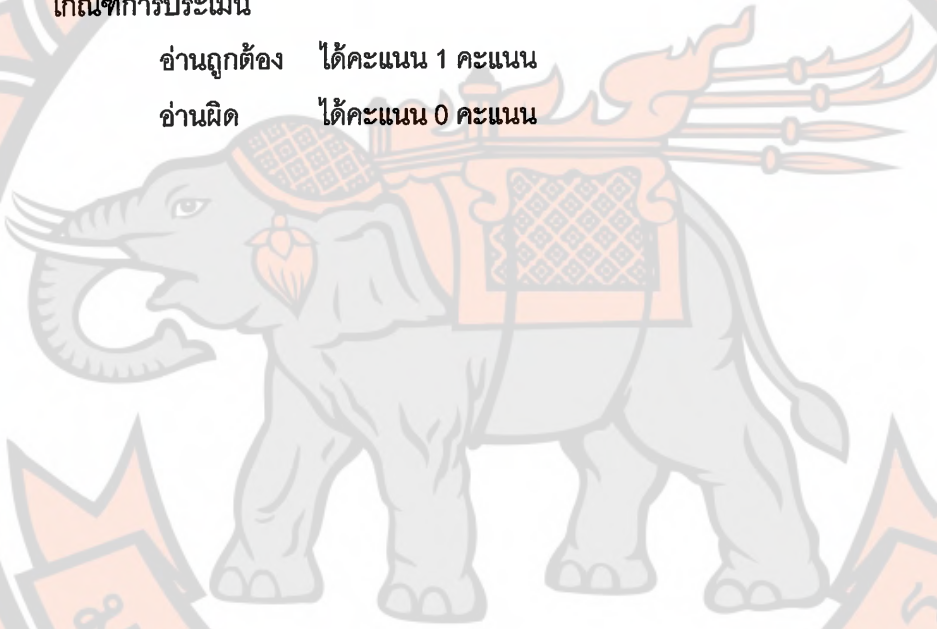
แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด

คำชี้แจง อ่านคำเป็นคำๆ จำนวน 20 คำ (20 คะแนน)

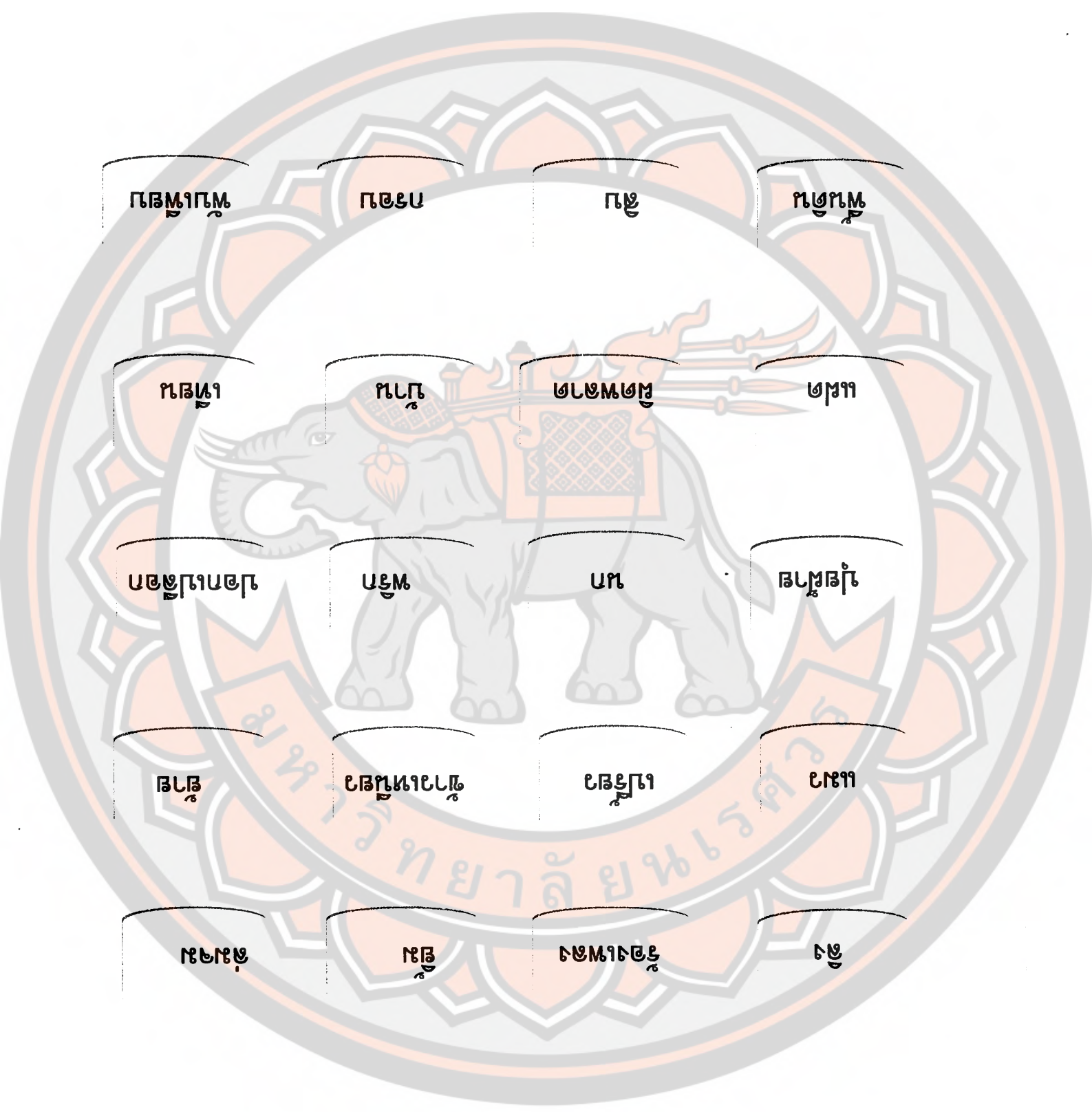
เกณฑ์การประเมิน

อ่านถูกต้อง ได้คะแนน 1 คะแนน

อ่านผิด ได้คะแนน 0 คะแนน

มหาวิทยาลัยนเรศวร

កន្លែងក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

ក្រែង

រូបភាពសត្វស្រព
(ក្រែងក្រែង) ១ ក្រែង

ภาคผนวก ข ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริม
 ต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการ
 อ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียน ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
 ตามเกณฑ์ 70/70

ตาราง 11 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริม
 ต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน
 คำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียน ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์
 70/70 กับนักเรียน 9 คน

คนที่	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 1 (30 คะแนน)	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 2 (30 คะแนน)	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 3 (30 คะแนน)	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 4 (30 คะแนน)	ทดสอบ หลังเรียน (20 คะแนน)
1	25	25	24	24	16
2	25	24	24	24	16
3	23	23	22	22	15
4	22	23	24	23	15
5	23	23	23	23	15
6	23	21	24	26	16
7	22	21	21	21	14
8	23	23	22	21	15
9	21	24	22	24	14
เฉลี่ย	23	23.33	22.88	23.11	15.11
S.D.	1.32	1.32	1.16	1.61	0.78
เฉลี่ยร้อยละ	76.66	77.77	76.29	77.03	74.44
E1 = 76.93					E2 = 75.55
E1/ E2 = 76.93/75.55					

ตาราง 12 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริม
 ต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน
 คำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียน ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์
 70/70 กับนักเรียน 30 คน

คนที่	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 1 (30 คะแนน)	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 2 (30 คะแนน)	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 3 (30 คะแนน)	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 4 (30 คะแนน)	ทดสอบ หลังเรียน (20 คะแนน)
1	23	23	25	24	16
2	23	22	23	25	16
3	22	23	25	25	15
4	23	23	25	24	15
5	24	22	24	24	17
6	23	23	23	25	16
7	23	23	23	23	17
8	25	25	25	25	15
9	25	25	25	25	16
10	22	24	25	24	14
11	23	23	23	23	18
12	23	25	23	23	17
13	25	25	25	25	13
14	25	23	26	25	16
15	24	26	24	26	17
16	24	24	24	24	17
17	23	23	23	21	16
18	26	24	24	24	14
19	21	24	21	24	16
20	24	21	24	23	16

ตาราง 12 (ต่อ)

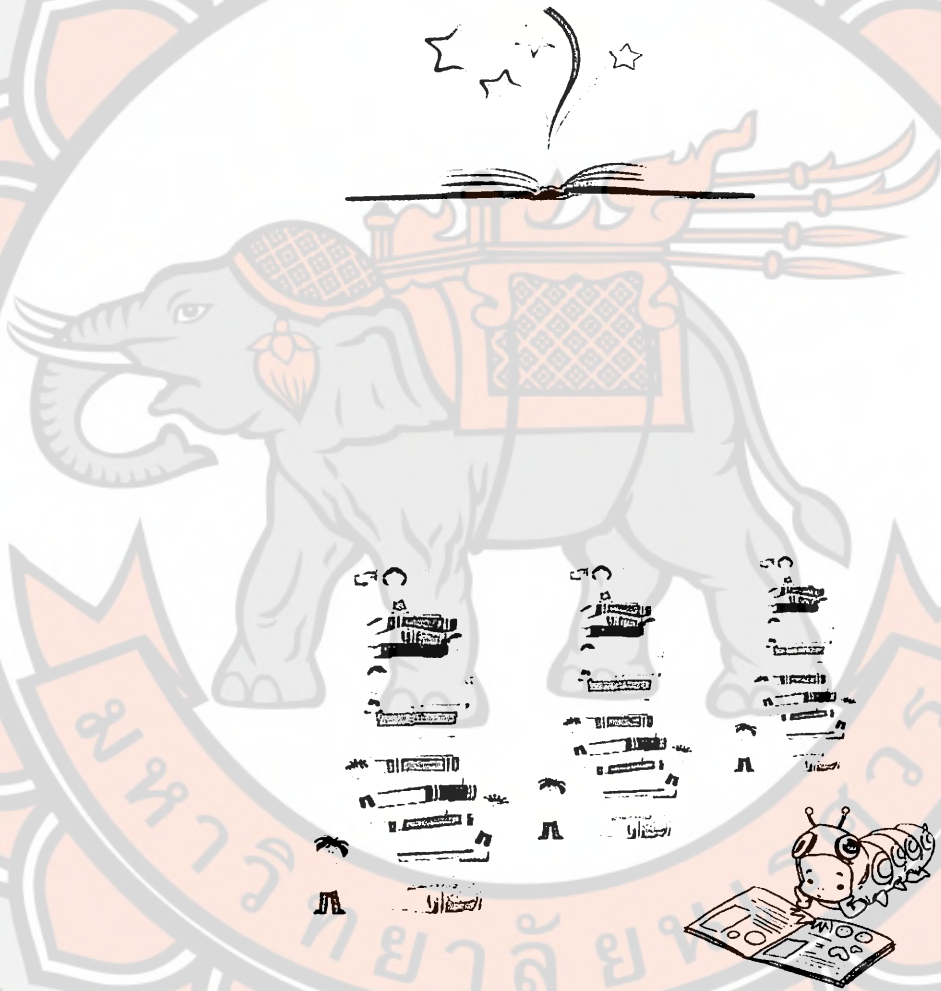
คนที่	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 1 (30 คะแนน)	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 2 (30 คะแนน)	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 3 (30 คะแนน)	กิจกรรม การจัดการ เรียนรู้ที่ 4 (30 คะแนน)	ทดสอบ หลังเรียน (20 คะแนน)
21	24	24	24	24	15
22	24	23	24	24	15
23	24	24	22	24	16
24	22	24	23	25	14
25	24	22	24	23	15
26	23	23	23	25	15
27	24	23	22	22	14
28	23	22	23	24	14
29	26	23	23	22	14
30	24	22	22	23	13
เฉลี่ย	23.6	23.36	23.66	23.93	15.4
S.D.	1.16	1.12	1.15	1.11	1.27
เฉลี่ยร้อยละ	78.66	77.88	78.88	79.77	23.36
		E1 = 78.79			E2 = 77.74
		E1/ E2 = 78.79/77.74			

ภาคผนวก ณ แสดงความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถ การอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน

ตาราง 13 ตารางแสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียน ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

นักเรียน (คนที่)	คะแนน (20 คะแนน)		ผลต่าง ของคะแนน $D = Y - X$
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	
1	7	13	6
2	7	15	8
3	6	15	9
4	8	18	10
5	6	15	9
6	6	17	11
7	7	15	8
8	6	14	8
9	7	16	9
10	8	19	11
11	5	16	11
12	5	14	9
13	7	17	10
14	6	13	7
15	4	13	9

ภาคผนวก ญ กิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้
คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับ
นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

คำนำ

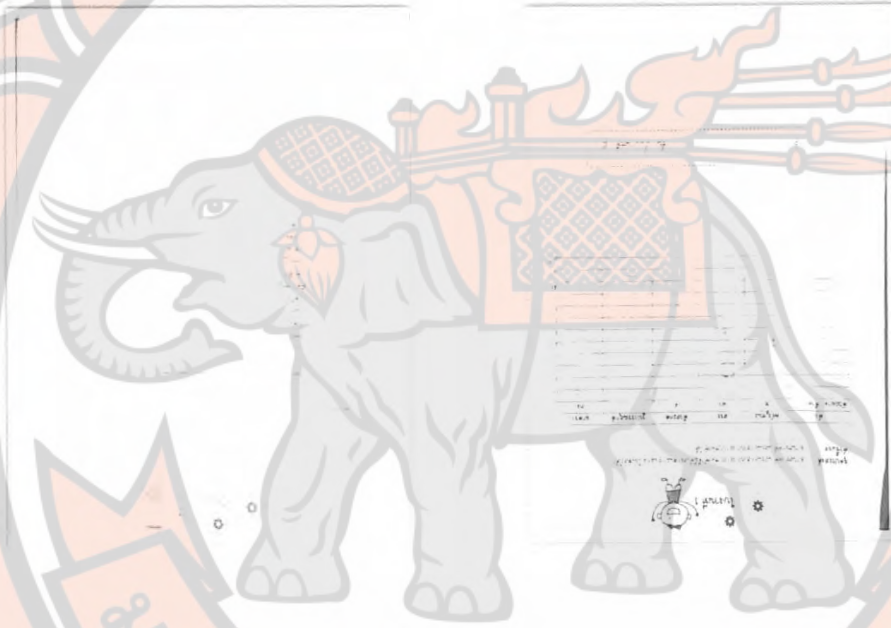
การอ่านเป็นทักษะในการเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ และเป็นกิจกรรมที่สำคัญต่อมนุษย์ เพราะคนเราต้องอาศัยการอ่านเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร และแสวงหาความรู้ ยิ่งอ่านมากยิ่งเพิ่มพูนความเจริญงอกงามในด้านสติปัญญา อารมณ์และความคิด ทำให้มีจินตนาการ มีความคิดสร้างสรรค์และก่อให้เกิดความเพลิดเพลินทั้งยังช่วยให้เราสามารถติดตามความเป็นไปในสังคมตลอดจนนำความรู้จากเรื่องที่เราอ่านมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

โรงเรียนบ้านค้ำกิบาล อำเภอแม่สอด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2 เป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เข้ามาศึกษาอยู่เป็นจำนวนมาก คิดเป็นร้อยละ 80 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด จึงมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยในการเรียนวิชาต่างๆ เช่นเดียวกับนักเรียนทั่วไป เพื่อให้นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตรงตามจุดประสงค์และเป็นไปตามเป้าหมายของหลักสูตร แต่ปรากฏว่านักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองยังมีปัญหาในเรื่องของการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดไม่ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่มีตัวสะกด ผู้วิจัยมักได้ยินนักเรียนออกเสียงคำเหล่านี้ผิดบ่อยครั้ง เนื่องจากระบบหน่วยเสียงของภาษามีความแตกต่างกัน ทำให้มีปัญหาในการสื่อสาร เพราะความชัดเจนของเสียงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพูด เพราะถ้าพูดไม่ชัด ผู้ฟังอาจตีความหมายคลาดเคลื่อนไปได้

ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจึงต้องพัฒนากิจกรรมสอนซ่อมเสริมตามแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ร่วมกับการใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงคำที่มี ตัวสะกดได้อย่างถูกต้อง และใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาด้านการอ่าน รวมทั้งพัฒนาการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นที่สำคัญนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองสามารถใช้ภาษาไทยกลางในการสื่อสารได้อย่างเข้าใจและมีทักษะทางภาษาที่ดีขึ้นต่อไป

กรรณิการ์ กันทะวงศ์

ระบบควบคุมการเคลื่อนที่ของหุ่นยนต์ที่ใช้ระบบควบคุมการเคลื่อนที่แบบเปิด

ประวัติผู้วิจัย

มหาวิทยาลัยพระเวศวรร

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล กรรณิการ์ กันทะวงศ์
วัน เดือน ปี เกิด 4 เมษายน 2529
ที่อยู่ปัจจุบัน 198 หมู่ 1 ต.พระธาตุผาแดง อ.แม่สอด จ.ตาก 63110
ที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนบ้านคางภีบาล
 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน ครู คศ.1
ประสบการณ์การทำงาน
 พ.ศ. 2555 โรงเรียนบ้านร่มเกล้า 3
 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2
 พ.ศ. 2558 โรงเรียนบ้านคางภีบาล
 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2
ประวัติการศึกษา
 พ.ศ. 2552 ศศ.บ. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยนเรศวร

มหาวิทยาลัยนเรศวร